Ann. VII. Num. III.

VOX URBIS

DE LITTERIS ET BONIS ARTIBUS COMMENTARIUS

SEMEL IN MENSE PRODIT

Pretium annuae subnotationis, *ante solvendum*, est: in Italia Libellarum 4,80; ubique extra Italiam Lib. 6,25; Doll. 1,25; Sch. 5; M. 5; Rubl. 3; Coron. 6,25.

Inscriptiones et omne genus indicationes pretio aequissimo referuntur, quod est in commentarii operculo Lib. 0.10 pro *unoquoque centimetro quadrato*.

Cuncta mittantur ad Aristidem Leonori *equitem, commentarii VOX URBIS possessorem et administratorem*

ROMA — Via Alessandrina, 87 — ROMA

Subnotatio fieri potest:

IN RUSSIA
Apud Gebethner et Wolf — VARSAVIAE POLONORUM, Rakowskie Przedmiescie, 15.
Apud "Kronika Rodzinna" — VARSAVIAE POLONORUM, Krakowskie Przedmiescie, 6

IN ANGLIA
Apud Burns and Oates — LONDON W. 28, Orchard Street.

IN CIVITATIBUS FOEDERATIS AMERICAE SEPTEMTR.
Apud Fridericum Pustet S. Sed. Ap. et S. Rit. Congr. Typ.
NEW YORK 52, Barclay Street. — CINCINNATI 436, Main Street.

IN GERMANIA
Apud Fridericum Pustet S. Sed. Ap et S. Rit. Congr. Typ.
RATISBONAE in BAVARIA

IN CANADA
Apud Librairie Granger Frères
MONTREAL 1699, Rue Notre-Dame.

RERUM INDEX

ROMAE

EX OFFICINA *PACIS*, PH. CUGGIANI
35, Via della Pace

MDCCCCIV

PROSPECTUS SUBNOTATIONIS

Comm. VOX URBIS in an. MDCCCCIV.

Pretium subnotationis est in Italia Libell. 4,80; ubique extra Italiam Libell. 6,25; Doll. 1,25; Sch. 5; March. 5 Rubl. 3; Coron. 6,25 *recto tramite* mittendum ad

ARISTIDEM LEONORI EQUITEM

COMMENTARII " VOX URBIS „ POSSESSOREM ET ADMINISTRATOREM,

ROMAM, via Alessandrina, 87.

PRAEMIA SOCIIS CONSTITUTA

ad libitum:

a) Tabula metr. 0,45 × 0,22 Pontificiae dominationis auspicationem referens a Pio PP. IX an. MDCCCXLVI peractam, et in Commentarii " Vox Urbis „ commodum unice ex antiqua tabula desumpta; *sive*

b) Collectio chartularum electissimarum, quae distincta coloribus praecipua Romae, aut eius vicina reddunt; *sive*

c) Urbis et Ianiculo monte prospectus. (Tabula aere cusa metr. 1,10 × 0,24)

Donum, quod voluerit, quisque subnotans petet ***primum intra mensem ab eius subnotatione*** et cum ipso subnotationis pretio.

Ann. VII. Romae, Kal. Martiis MDCCCCIV. Num. III.

VOX URBIS

DE LITTERIS ET BONIS ARTIBUS COMMENTARIUS

PRETIUM SUBNOTATIONIS:
In Italia: Lib. 4,80 — Ubique extra Italiam:
Lib. 6,25, Doll. 1,25, Sch. 5, M. 5, Rubl. 3, Coron. 6,25

SEMEL IN MENSE PRODIT

POSSESSOR ET ADMINISTRATOR:
ARISTIDES LEONORI, eques.
ROMAE - Via Alessandrina, 87.

PIO X P. M.
S. IOSEPH PATRONUS CAELESTIS
DIEM NOMINALEM GRATULATUR.

Te, Iosephe, Pium populi regesque salutant;
Pristinus at Ioseph tu mihi semper eris.
Semper eris; nec, quae Venetum mea provida rexit,
Romanum fallet dextera Pontificem.
Sis igitur Pius; at Iosephi munera prisci
Auspice tu Christo, non Pharaone, geris.
Iosepho didicit Nilus parêre iubenti;
Parent imperiis omnia regna tuis.
Nec poterit quisquam, tibi non sociatus, ad astra
Tendere rite manus, rite movere gradum.
Te cultore, viret virtus, seges aurea flavet,
Horrea cui caeli, te reserante, patent.
Vix ut abes, lolium succrescit triste per agros;
Arent cuncta; siti turba fameque perit.
Aegyptum senior Ioseph servaverat unam;
Per te, Christus Adae sospitat omne genus.
Officiis simul ipse meis perfungeris, ex quo
Christi, supremus Pastor, ovile regis.
En tibi virgineis Ecclesia candida nodis
Iungitur, ut mecum iuncta Maria fuit.
Creditus est mihi tutori Iesus puer; idem,
Una salus hominum, creditur ecce tibi.
Creditur et sanguis, quem fudit Christus, et unde
Enatum genus est nobile Christiadum.
Heu! senuit tellus. Ibi cernis ubique ruinas:
Indociles animos, immemoresque Dei.
Instaurare tamen licet omnia, si (quod adurges)
Imperium Christo detur in orbe suum.
Haec tua, quae mea sunt, sanctissima vota Redemptor
Compleat! his adsit labe Maria vacans!

P. Franc. Xav. Reuss, SS. Red.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
PII PP. X
MOTU PROPRIO
DE MUSICA SACRA.

In superiore Commentarii Nostri numero, instructionem seu regulas latine referentes, quas SS. D. N. de musica sacra edidit, diximus earumdem versionem Summo Pontifici iam antea oblatam fuisse, eamque pro sua humanitate ab Ipso fuisse probatam. Suadentibus autem multis et Pontificia benignitate arrectus, Iosephus Fornari noster, ut maximi momenti documentum integrum exstaret, alteram quoque eius partem latine reddidit atque, mense Ianuario labente, in obsequii testimonium, ad Pontificem misit. Res inde praeter omnem spem cecidit: die enim II mensis Februarii Pius PP. X revmo viro Henrico Salvadori, antistiti Urbano, commisit ut Fornarium certiorem faceret eius versionem integram se praeter alias approbasse, authenticam, seu, prouti vulgo dicunt, «officialem» habere, atque velle ut in acta SS. Rituum Congnis reduceretur.

Dum itaque amico carissimo vehementer gratulamur, « Motu proprio » pontificium, quod instructioni seu regulis iam relatis praecedit, hodie primi lectoribus praebemus.

PIUS PP. X.

Inter pastoralis officii sollicitudines non modo de suprema hac Cathedra, quam inscrutabili Providentissimi Dei voluntate, licet indigni, tenemus, sed etiam de Ecclesiis singulis, ea procuIdubio est praecipua, ut decorem domus Dei servemus atque promoveamus, ubi augusta Religionis mysteria celebrantur, populusque Christianus cogitur ad Sacramentorum gratiam excipiendam, sancto Altaris Sacrificio adstandum, augustissimam Eucharistiam adorandam, ut denique in publicis iisque solemnibus sacris liturgicis communium Ecclesiae precum particeps fiat. Ne quid igitur occurrat in templo necesse est, unde fidelium pietas ac devotio avocetur, vel tantum imminuatur, nihil in primis quod sacrarum caeremoniarum gravitatem sanctitatemque offendat, atque ideo Domus Orationis Deique maiestate indignum evadat.

Abusus, qui ex hac parte incidere possunt, omnes non attingimus; hodie enim animus ad unum ex frequentioribus convertitur, eumque inter difficillimos qui evellatur, talem immo ut vel illic sit interdum deplorandus, ubi cetera omnia tum ob templi pulcritudinem atque magnificentiam, tum ob caeremoniarum splen-

SOCIIS MONITUM.

Sociis pluribus morem gerentes Idib. Novembr. an. MDCCCCII apud Commentarii *Vox Urbis* administratorem officium instituimus, quod de negotiis Ecclesiasticis esset; de expediendis scilicet rationibus omnibus, quae apud Romanae Ecclesiae « Congregationes » aguntur.

Itaque si quis procuratione nostra uti velit, profecto temperantiam in pretio, studium atque alacritatem in opere inveniet.

tur ». Dixit et evanuit. At quid faceret Petrus? Caeca nox magis magisque tenebrescebat nubibus, serenum caeli spatium nullum erat. At ratus divinum sibi monitum esse, certe ferente alite caelesti, cursum arripuit in Orientem, ut assurgentem quo longius solem videret, sibique integra subiiceretur sic Asia. Illucescebat mane primo aurora: ipse e summis Alpium Uralium iugis, puro in caelo usque ad Pacificum Oceanum infinita loca videbat. Denique exeuntis a fluctibus lumina solis emergunt. Deo plaudit, et, qua celeritate divinitus compos erat, in Occidentem festinat. Inclinabatur iam dies, et aeger, ieiunus, anhelans, at semper tamen in precibus, ad exiguas piscatorum casas prope castellum Ivangorod pervenerat... Sol occidebat. Latioris cupidus dominationis, ut vel aliquantulum adderet, equum, in quem forte incurrit, ascendit, ut longius ita prospiceret. Sed intractabile animal progredi negat. At dum omnibus conatibus, calcaribus, pugnis, voce ferum fatigat, extimulat, novo quodam prodigio, inscio se, tellus concreverat quasi rupes excelsa, coram, hinc, inde praerupta. Horruit, arrectique steterunt illi crines in capite; ita enim eminebat a solo, ut vix ipsum in solo Ivangorod distingueret. Recedere impos, impos progredi, ultima sibi timebat, cum non sine quodam horrore et sacrilegii metu obrutum Atlantici aquis Oceani cadentem solem aspexit, et bene nota Britannicarum insularum litora visu mediis in nebulis internovit. Itaque paullatim tellus decrescere, residere, in aequum redire. At equus perstabat immobilis, nec tamen fas erat e dorso descendere. Tunc iterum eremita praesto fuit, et precanti loquutus est:— « Dominatio imperii tui porrigetur, ut vidisti, ab Oceano ad Oceanum; cave tamen ne posteri tui ab equo descendant alibi, quam hic mansuri ». Haec, apud Russos, causa condendi Petropolim Petro fuit; hac de causa insignes illae tabulae, quae testamentum Petri Magni vocantur, conditae sunt; hac de causa S. Isaaci templum inter duodecim templa et monasteria aedificatum, ut haec totidem essent quot horae mirabilis illius diei, hac de causa signum illud aeneum equestre, immane pondus immaniori basi monoliticae, porphyreticae, impositum, quasi obequitans in Occidentem (1).

*

Ista quidem saecula, quae praeteriere, partim absoluta viderunt. Quid de futuris? — Traditio quae sequuntur narrat:

Petrus noctu per Petropolim, quasi privatus homo, ire solebat, ut propriis iudicaret oculis utrum satellites sui in fures et pessimos et adversus quidquid nefarium vigilarent. Erat in capite pontis primi et recentioris Newae fluvio impositi; sed trans Newam. Mulier in ulnis habens filiolum accedit, stipem sibi filioque rogans. Obtulit Petrus argenteum denarium. Mulier accipiens ait: – « Nec pudet stipis huius Augustum? » – Pudens Petrus aureum dat, et citus progreditur, aegre ferens quod cognitus fuisset. Cis Newam venerat. Hic in pontis capite rursus mulier eadem occurrit. Miratur Petrus, quod non visa transiens praevertisset; roganti rursus dat aureum; sed recedere statuit, ne passim indicaretur. At dum rursus est in capite trans Newam, iterum eadem obvia est, iam aureo assueta... Quid plura? Septies et vicies eadem instaurata sunt. Petro nihil quod daret iam suppetebat, praeter tria aurea, quae servabat ob aliquod improvisum in via. Neganti igitur mulier haec: – « Quoties dedisti, toties et totidem urbi imperioque tuo saecula meruisti. Quae tria tibi servasti, triginta sunt anni vitae tuae, quos tibi tollis. Ferme nonagenarius mortuus esses. Haec habe a *Panaghia* (hoc est: « tota sancta ») *de Kazan* ». His dictis, evanuit.

(1) Cfr. *Vox Urbis*, an. VI, n. XIV.

DE SODALIBUS RELIGIOSIS.

Non semel, moerenti animo, in nostro Commentario occurrit recordatio insectationis illius, quam contra consociationis ius, quod hodierna praedicatur libertate consecrari, passi sunt ac patiuntur religiosi viri in finitima nobis Gallica civitate. Iuvat igitur de sodalitatibus huiusmodi earumque meritis pauca enucleare.

Quae quidem ab antiquissimo illo « monachismo » originem repetunt, hoc est a solitaria illa vitae disciplina, quam homines plures, cum sua vendidissent atque pauperibus omnia essent largiti, sibi sponte delegerant, in oratione et labore, ut cibum necessarium sibi compararent, tempus consumentes. Antiquissimum dixi: quis enim ignorat in Thebaide Aegypti III post Christum saeculo Paulum cognomine « eremita » et Antonium anachoretam; IV autem saeculo Pacomium cum asseclis multis floruisse? Longo itinere inter sese distincti, a mundi rumoribus omnino remoti, sancte, severe aetatem agebant, aliquo tantum, quem magis pium cognoscerent, ipsos visitante, ut animum eorum in virtutis via dirigeret.

S. Basilius Caesariensis, qui vita functus est kalendis Ianuariis an. CCCLXXIX, et S. Benedictus ex Anicia Umbra gente, qui saec. VI vixit, alter in Oriente, in Occidente alter, solivagos eos in familias collegerunt ac praecepta simul signarunt, quibus humano generi tot tantaque beneficia orirentur.

Quae tempora inter saec. V et VIII diffluxere omnibus constat tumultus, immutationum, bellorum plena fuisse, praecipue ob barbarorum incursiones, antiquae humanitati, artibus, litteris, monumentis denique omnibus ruinam et exterminium portantes, cum populi undique ferro cincti, vix saluti suae possent consulere. Sed tamen servata humanitas est, imo in progressum adducta, idque unice religiosorum sodalium opera, qui in coenobii solitudine, tempus inter Deum et studia partientes, pretiosissimos, quos adhuc admiramur, codices exscribebant, tot temporum sapientiae fructum, quem novo semine posteris demandabant.

Quum autem extra clausos fines humanitatem deducere fas fuit, en concionatores illam edicentes, proponentes, exemplo firmantes; veram dico humanitatem, quae a propria sapientia ad ceterorum levamen defertur. Num Francisci Assisiensis, num Guzmanii eorumque discipulorum mentem in regeneranda civili societate commemorem? Num, recentiore aetate de Ignatio Loyolensi, Iosepho Calasanctio, Hieronymo Emiliani, Francisco Salesio, Philippo Nerio, Vincentio a Paula et nuperrimo Ioanne Bosco dicam? Satis sit haec nomina, inter innumerabiles universi orbis religiosarum familiarum conditores coram posuisse prouti calamo occurrerunt, ut summa fultus auctoritate recte concludam (1): « Eximios istos viros, in quorum capita vim placuit acuere legum, Ecclesia ipsa et genuit et materna sollicitudine aluit ad decus omne virtutis atque humanitatis. Neque uno tantum nomine plurimum iis debet civilis hominum societas, cum et sanctitate morum ad recte faciendum incitare animos multitudinis consueverint, et doctrinae copia sacras profanasque disciplinas illustrare, denique omnium optimarum artium patrimonium mansuris ingenii sui fructibus locupletare. Nullum autem in conditione humana prope est infortunii genus, quod non lenire, nullus casus, in quo nomen poni solet calamitatis, cui non sodales religiosi tempestivam admovere medicinam studuerint, in nosocomiis, in domibus infimae plebi recipiundae, in urbium pace et otio, in trepidatione atque aestu tumultuum bellicorum, idque ea suavitate et misericordia, quae non potest nisi a divina caritate proficisci. Cuius caritatis cunctis provinciis, urbibus, oppidis in conspectu sunt nobilissima exempla egregiique fructus ».

DE DISCIPLINAE ARCANI OBIECTO.

Ad obiectum disciplinae arcani procedentes, iam primum omnium dicimus eiusdem obiectum esse ritus Ecclesiae; non quod Patres eorum simplicitatem celare vellent, sed quia, cum ritus sint fidelissima dogmatis expressio, cognitis ritibus, et ipsum dogma patere necesse est.

Tertullianus enim, uti in superiore fasciculo diximus, Marcionitas increpabat, quod ipsi pariter adirent, pariter audirent, pariter orarent; quod profecto non fecisset, si christiani eodem modo orassent. S. Basilius (2) de baptismo loquens, scribit: « Reliqua item quae fiunt in baptismo, veluti renuntiare Satanae et Angelis eius, ex qua scriptura habemus? Nonne ex minime publicata et arcana hac doctrina, quam Patres nostri silentio quieto minimeque curioso servarunt? » Hinc Caecilius apud Minutium Felicem (3) Christianos hoc modo arguit: « Cur nullas aras habent, templa nulla, nulla nota simulacra? »

Sed alia quoque, praeter ritus, disciplina arcani complectebatur. Hoc habetur, ut alia testimonia omittam, in responsione, qua Origenes (4) Celsum refutat, qui doctrinam Christi, etiam in iis quae ad fidem pertinerent, contemnendam putabat, quod esset valde tenebrosa; hoc vero Origenes nullimode negat, sed rem declarando silentii rationem patefacit. En Origenis verba: « Quoniam vero in sequentibus (scil. capitibus) clanculariam saepe vocat nostram doctrinam, etiam in hoc confutandus est

(1) Leo PP. XIII. Epistola ad Archiep. Parisien XXII Oct. MDCCCLXXX.
(2) *De Spir. S.*, cap. 27.
(3) Cap. X.
(4) *Contra Celsum*, I, 7.

dorem ordinemque accuratum, et cleri frequentia, et administrorum sacra agentium dignitate ac pietate, maximam laudem mereantur. Abusum dicimus de rebus quae ad cantum sacramque musicam spectant. Re quidem vera, sive huius artis ipsa natura nutanti atque varia, sive iudicii ac morum per saeculorum cursum secuta immutatione, sive funesta illa vi, quae in artem sacram ars profana atque theatralis exercet, sive voluptate quam musica directo producit, neque facile debitis finibus potest contineri; sive denique praeiudicatis opinionibus levi opera in rem sese ingerentibus ac deinde vel in cordatis usque piis hominibus tenacius adhaerentibus, voluntas in id usque contendit, ut a recta via commode aberret, quam sibi statuit consilium, unde ars ad cultus famulatum adhiberetur, et Ecclesiastici canones, Conciliorum generalium provincialiumque iussa, praecepta pluries edita a SS. Congregationibus et a Summis Pontificibus qui Nobis praecessere, satis aperte declararunt.

Bono, nec eodem parvo, quod ultimis hisce decenniis et in ipsa nostra alma Urbe pluribusque patriae nostrae Ecclesiis curatum est, valde quidem delectamur, eoque praesertim cui nonnullae nationes prospexere, ubi clarissimi viri divini cultus studiosi, hac Sancta Sede approbante et Episcopis moderantibus, in florentes coetus quum convenissent, musicam sacram apud singulas fere Ecclesias sive Oratoria amplissimo honore retinuerunt. Hoc tamen bonum longe abest ut commune sit omnibus; itaque Nostra ipsi experientia edocti et morem gerentes plurimis querelis brevi hoc temporis spatio ex quo Domino placuit humilitatem Nostram ad supremum Romani Pontificatus apicem evehere, undique Nobis oblatis, diuturnioris morae impatientes muneris Nostri inter curas praecipuas hanc ducimus, in ea obloqui, eaque damnare, quae in cultus caeremoniis et ecclesiasticis officiis a recta norma divertant. Cum enim vehementer Nobis cordi sit ut spiritus vere christianus in fidelibus omnibus undequaque reflorescat inviolatusque servetur, ante omnia sacrarum aedium sanctitati dignitatique provideamus oportet, ubi scilicet fideles congregantur ad eumdem spiritum ex primo eoque necessario fonte hauriendum, hoc est ex actuosa cum sacrosanctis mysteriis, publicis solemnibusque Ecclesiae precibus communicatione. Atqui frustra sperabimus fore ut ad huiusmodi finem assequendum Dei benedictio abunde in nos demittatur, si Dei obsequium, potius quam cum odore suavitatis ascendat, contra in manus Domini flagella committat, unde alias divinus Redemptor indignos e templo violatores eiecit.

Ne quis igitur in posterum officii sui ignorantiam excuset utque, circa praescripta de re nonnulla, ambiguitas quaevis tollatur, opportunum existimavimus brevi ea principia indicare, quae in cultus caeremoniis musicam sacram moderantur, atque simul, veluti in unica tabula, praecipua Ecclesiae praecepta in abusus magis frequentes describere. Itaque motu proprio et certa scientia Nostram hanc instructionem edi curavimus, cui tamquam codici musicae sacrae iuridico ex plenitudine Auctoritatis Nostrae Apostolicae vim legis tribui volumus, Nostro hoc chirographo diligentissimam eius observantiam omnibus praecipientes.

Datum ex aedibus Nostris Apostolicis ad Vaticanum, die Virgini ac Martyri Caeciliae dicato, XXII mens. Novembris a. D. MDCCCCIII, Pontificatus Nostri anno primo.

DE BELLO INTER IAPONIOS ET RUSSOS.

Quae hodie Russos inter atque Iaponios pugna ardet, haud recentibus constat causis oborta. Novem enim iam annos, ex quo expleto Sinensium cum Iaponiis bello pax est signata, prima hodiernae inimicitiae causa posita est. Admodum tunc Europae gentes timuere de novissima Iaponiorum magnitudine, Russique prae ceteris maxime veriti sunt potentiae gentis suae; itaque omni ope sategerunt ut fructum victoriae Iaponiis eriperent, eosque a Coreana peninsula, qua fuerant armis potiti omnino prohiberent. Inde Iaponensium odium non sine causa flagravit, quod hodie palam erupisse videmus; quin imo confirmata res est anno MCM, quum, undique Europaeorum exercitibus ad cohibendam Sinensium seditionem convenientibus, Russi, per Mandchouriam provinciam, ad Pechinum descenderunt, neque inde hactenus discessere, etsi pluries essent obtestati se ad tempus eam provinciam occupasse.

Mirum videri potest Sinenses de violatis finibus imperii sui nullam protestationem edidisse; verum si rei causam quis repetierit, duplicem inveniet. Gratus enim animus eos continuit, qui praesertim Russorum patrocinio, post teterrimam seditionem, servatum imperium ab omnium gentium dominatione viderunt. Accedit Sinenses, confectis tam infauste duobus bellis, haud satis armorum habere, quibus quidquam pertentare valeant. At Iaponii, qui, suorum litorum propinquitate, tantum hostem sibi adesse atque eius munitiones et castra in ostiis prope sui regni ponere videbant, coram ipso assidue, aperte declararunt ut susceptam sponsionem impleret, tandemque aliquando a Mandchouriae litore recederet. Quam mentem acrius semper et altius persequuti, Iaponii ad arma tandem devenere. Ipsa enim Corea peninsula, qua armis iam sibi subiecerant, cuiusque ex finibus Russorum arbitrio eiecti fuerant, paulatim, viribus hostium in finitima Mandchouria confirmatis, horum in ditionem propemodum cedere videbatur. Quinimo et Arthurum portum, quod victores Iaponii occupaverant, Russis contra est a Sinensibus traditum, qui praecipuum ibi suum oppidum constituere, terra marique re bellica omni munitum, ita denique effecerunt, ut victorum Iaponiorum omnia praemia, omnia spolia, in aemulorum augmentum et emolumentum cesserint. Quas iniurias, meminisse iuvat, haud a Russis tantum, sed a ceteris etiam Europae legatis, aegre licet consentientibus, accepisse Iaponii videntur, ita ut non Russorum tantum, sed et Europae universae contentio haec cum ultimis illis flavi coloris populis esse appareat.

Quae inde erunt futura?

GEOGRAPHICAE NOTAE

PETROPOLITANAE TRADITIONES.

Quotquot aedificarunt urbes, ii late patens meditantes imperium et saeculorum seriem propemodum infinitam, gentibus, quas congregabant, semper afflante Numine ac divino instinctu rem sese inivisse, et fecisse dixerunt. Supervacaneum duco revocare historias, et monumenta populorum proferre, quae huiusmodi morem testentur; non tamen negabo inexplicabilia interdum fuisse praesagia in ipsa origine et initio regnorum et urbium, quibus futura praedicata sunt, quae, plura quidem post saecula variosque casus, ad unguem acciderunt, cuiusmodi est illud Romuli ab augurio duodecim vulturium Romam excitantis, et inde sperantis « bellatricem fore; ita illi assuetae sanguine et praeda aves pollicebantur » (1). At, quod mirabile magis est, quot fuere vultures, totidem etiam saeculis stetit armis romanae gentis imperium. Nec a praesagio Romuli longe absunt Iulii Proculi verba iurantis « visum a se Romulum augustiore forma quam fuisset; mandare praeterea ut se pro Numine acciperent; Quirinum in caelo vocari; placitum Diis, ut gentium Roma potiretur » (2). Ecquid vero portendunt recurrentia illa nomina, quibus imperium clauditur iisdem, uti incepit? Sic Romulus Augustulus ultimus Caesarum et Augustorum fundatoris urbis, et auctoris Imperatoriae potestatis nomina praeferebat; sic Constantini Magni nomen Constantinopolim condentis, ibique primum imperantis, Constantinus ille retulit, quo Augusto Constantipolitanum imperium una cum vita imperantis a Mahumeto II immani clade sublatum est. Nihil inde deduco, nihil audeo; rem tantummodo noto, et ad Russorum traditiones venio, his diebus haud certe inopportunas.

Primo igitur apud Russos, (populum dico, et maxime ex hoc agricolas) traditio fert, Petrum Caesarem caput imperii a Moscua urbe transtulisse monitu Superum potius, quam sua voluntate; quippe quia a tutelari suo Michaele archangelo rescivisset futurum ut urbs imperii princeps invaderetur ab exteris, incendio cremaretur omnino. Et haec ad apicem, Napoleone bellum ingerente, contigisse scimus. Hinc ut Augusta familia, et populi maxima pars cladem vitarent summo illo in discriminis tempore, prope flumen ingens, prope mare, nova metropolis excitanda. His permotus de condenda Petropoli Petrus cogitavit. – At cur illum, non alium locum elegit?

Nocte quadam Petrus erat forte illic, ubi postea Kranoje-Selo, versabatque animo fallaces hominum spes, fragilemque fortunam, quae medio saepe in spatio labuntur et corruunt, antequam portum, in quem contendebant, attingant. Itaque tristabatur moerens, suoque imperio, quod humaniori cultu adstruebat, artibus disciplinisque imbuebat, uti domi esset militiaeque ingens, adversa verebatur, timebatque ne, se vita functo, omnia in pristinam rudemque feritatem redirent. Tunc quidam eremi habitator, in quo nimis sero S. Isaacum comperit, subito ad latus emicuit, dixitque se nuncium optimi vaticinii adesse: « Si, quae animo agitas, - ait -, facta volueris, abi, et illic mane unde sereno in caelo solem videre possis. Ex quo videris, in precibus insta, et nota locum, quem solis lumine aspicies perfundi. Tuum inde imperium incipiet. Prosequere in precibus; illic erunt fines imperii tui, ubi sol obscurabi-

(1) Lucii Flori, *Roman. hist.*, Lib. I, cap. I.
(2) Id., *ibid.*, in fine.

dilatando dicat et inquirat et roget, alterum de diariis deque commentariis agat, quae Mariae nomine gloriantur, tertium denique de religiosis sodalitatibus referat, quae sive monasticis votis coacta, sive laicali more Mariae dicata sint atque dicentur.

Profecto nemo non videt, quantum coetus huiusmodi ex laboribus sperare liceat augmentum pietatis, quo iamdiu a primis Ecclesiae saeculis in Matrem atque Tutricem suam homines ubique terrarum, quotquot Christo credimus, incendimur. Audiemus viros omni virtute praestantes, sacrarum disciplinarum maximus; verum circa cultum eius, tum de libris eius in honorem multiplicandis, solemnis maxime iuvabit recensio sive exhibitio, quae pariter habebitur. Cuius etiam tripertitae aulae erunt, prima ubi imagines Deiparae omnes pulcherrimae, quae hactenus sive aere cusae sunt sive coloribus effictae, sive marmore, sive fictili opere, sive musivo, proponentur, itemque numismata cogentur, ac praesertim quae mysterium Marianae Conceptionis apta maxime arte et satis efficaci stilo referant. Alius locus erit diariis, commentariis, theologicis, liturgicis, archeologicis operibus, pariterque codicibus et solemnitatem; hac pietate bonum est eos cavere certatim, ut suum in Mariam Virginem edant palam studium filiale et amorem, utque eius patrocinium animo corporique potentissimum magis magisque sibi comparent et assequantur.

B. VIRGO AB ANGELO SALUTATA

QUAM B. FISCI EXPRESSIT.

Inter varias Divinae Incarnationis mysterii repraesentationes, quas certatim optimi pictoriae artis artifices reddiderunt, hanc hodie

Benvenuti Fisci, vulgo *il Garofolo,* tabula Virginem referens ab Angelo salutatam. – (Photographice expresserunt Fr. Alinari, Florentiae).

me peritos eius de laudibus dicere certatim; nomenque Virginis conclamari, veluti conferta heic voce totius christiani populi, pulcherrimum erit idemque suavissimum.

At insonabunt praesertim laudes de summa, quae conlata Illi est, gratia Creatoris ex quo salutem spoponderat miseris protoparentibus mulieris ex alvo humano generi oborituram. Cui mulieri profecto datum est, ut serpentis antiqui calcaret caput, ultionemque faceret de inferni fallacia, quae homines perdiderat; tuncque pugna illa Mulieris atque draconis facta est, quam, raptus spiritu, vidit Ioannes: «Et signum magnum apparuit in caelo; Mulier amicta sole, et luna sub pedibus eius et in capite eius corona stellarum duodecim...» (1).

Curae autem coetus potissimae, constitutas iuxta partes eius tres, illae erunt quas innuichoralibus libris, quae Mariae laudes recinant, quaeque maxime de privilegio eius altissimo ex professo scripta sint. Postrema vero pars, ut quodammodo sodalitates omnes Marianae adesse pompae solemnissimae videantur, eius historias, saltem, exhibebit photographicis quamplurimis illustrata figuris, referetque de singulis sodalitiis deque eorum vicissitudinibus et augmento; dabit et tabellas computatorias, ut ita dicam, de eorum vita, de numero sociorum, dabit commentariolos rerum gestarum a viris illustribus qui Deiparam maxime venerati sunt; dabit denique sodalitatum leges, constitutiones hisque similia, quae optima atque opportuna videantur.

Hisce consiliis, hoc molimine aequum est atque saluberrimum Christifideles Summi Pontificis vocibus respondere et accedere, qui tantam indixit ex gaudio et abundantia cordis lectorum oculis subiicere voluimus quae, in Capitolina pinacotheca asservata, varios, ut ita dicam, stylos redolet, unum tamen suumque exhibet. Plerique Benvenuto Fisci tribuunt – sunt enim qui ab eius discipulis effictam tabulam existimant –, praeclaro illi auctori, qui ex oppido Ferrariensi Garofolo, ubi an. MCCCCLXXXI natus est, nomen vulgo retinuit, immo eodem est posteris commendatus. Huius autem pictoris nota fuit singularis, ut, quum Insubrae, Romanae Venetaeque scholae studuerit, ipsum Urbinatem magistrum habuerit, atque Iulii Romani, Titiani Vecellii, Georgii Barbarelli (vulgo *Giorgione*) digna familiaritate uteretur, suus sibi tamen exstiterit, a tantis viris quae optima sibi viderentur delegens, atque una subtiliter in sua opera effundens. Quae quidem in scaena suavissima quam praebemus facile apparent; quin etiam addo Belgicam ipsam scholam in mentem revocari ex camino in extrema tabula adumbrato, feleque illo prope recubante.

(1) *Apoc*, XII, 1 et seqq.

(Celsus), cum illa sit toto orbe magis cognita, quam ipsamet placita philosophorum. Quem enim fugit Iesum natum esse ex Virgine, et suffixum cruci, et quod iam tot homines credunt, illum e mortuis resurrexisse, venturum esse iudicium, quo iniusti meritis suppliciis, iusti meritis praemiis affici debent? Et mysterium resurrectionis nonne in ore est etiam infidelibus, quibus de ridiculo est, quia non intelligunt? Post haec ineptus sane fuerit, qui nostram doctrinam occultam esse diceret. Ceterum esse quaedam reconditiora, nec omnibus detecta, id christianae doctrinae commune est cum philosophia, ubi quaedam exteriora, quaedam etiam interiora sunt. Nam quibusdam Pythagorae discipulis satius erat: Ipse dixit, cum alii clam docerentur, quae profanis nec purgatis auribus tutum non erat committere ».

Sed, aliis missis, liceat vires impendere, ut ostendamus mysteria SS. Trinitatis et Eucharistiae fuisse obiectum huius disciplinae. En S. Cyrillus Hier. (1), qui nonnullis catechumenis competentibus, sive iam iam baptizandis, aperte dicit, ipsos nunquam de Trinitate aliquid audisse. « Haec mysteria, – inquit, – quae nunc tibi patefacit Ecclesia ex catechumenorum sorte transgresso, Gentilibus exponere mos non est: non enim Gentili, quae Patrem, Filium et Spiritum spectant mysteria declaramus, neque catechumenis coram de mysteriis palam loquimur: sed multa saepe tecta dicimus; ut qui norunt fideles intelligant, qui vero nesciunt non laedantur ». Idem affirmat S. Ambrosius (2) scribens: « Post lectiones atque tractatum, dimissis catechumenis, symbolum aliquibus competentibus in baptisteriis tradebam basilicae ». Quare symbolum catechumenis secreto tradebatur, quum baptisma erant recepturi. Hinc exstat adhuc ritus in baptismatis administratione recitandi symbolum Apostolorum paulo ante quam infundatur aqua super caput infantis. Inexplicabilis vero mos Ecclesiae catholicae esset, si ad obiectum disciplinae arcani, SS. Trinitatis mysterium minime pertineret.

Sed Eucharistiae mysterium maiorem tractationem exigit, quum sit centrum totius Ecclesiae cultus et mirabilium Dei mirabile compendium. Eam itaque ad alium numerum delegamus.

B. di Dario.

(1) *Catech.*, 6, n. 29
(2) *Ep.* XX ad sororem suam.

DE ANIMI CURANDI RATIONE
AD MORBOS CORPORIS FACILIUS PELLENDOS.

Experientia compertum est victores milites a vulneribus, quibus sunt affecti, facilius convalescere, quam victi, etsi illos aeque atque hos medici saucios iudicaverint et utrisque pari cum sollicitudine praebuerint remedia. Exploratum insuper est morbos, febrim praesertim, cui nomen *tiphoides*, breviorem felicioremque explere cursum quum aegroti animus nulla cura turbatur familiae sustentandae, quam cum suorum inopia aerumnisque exagitatur.

Ex his periculis ad trutinam diu revocatis colligitur a medendi artis peritis animum victoriae laetitia erectum in causa esse, ut a vulneribus melius recreentur victores, quam victi milites, qui cladis moerore confecti sunt. Itemque infertur a medicis plures aegrotos, ob animum securum solacioque amicorum refectum, a morbis breviore recreari tempore, quam qui curis aerumnisque sunt excruciati. Nec aliter se res potest habere: quum enim animus et corpus intimo arctissimoque inter se coniungantur connubio, fieri nequit ut alter in alterum arcana, sed vera, efficientia et vi mirum in modum influat atque agat.

Quae cum ita sint, Hippocratis cultores, ad morbos corporis facilius pellendos, et animum curandum suscepere: itaque enixi sunt ne aegroti de morbo, quo laborarent, secum cogitarent animo, eorumque mentem rebus occuparunt, quibus ipsi impedirentur quominus morbos ex iisque profectura incommoda ac pericula iterum atque iterum ponderarent.

Ex mediis ad hunc finem assequendum aptis princeps habetur musice, utpote quae ineluctabili mirandaque vi audientium animos abreptos in sublimes easdemque iucundissimas artis regiones abducat.

Beneficam musices efficientiam Berolini experti sunt medici, qui plures aegrotos in unum collectos in sacello xenodochii, cui nomen *Konigliche Charité* Euterpes artis solacio reficiendos curarunt. Mirabile visu! Suavibus enim sonituum ac vocum modulis et concentibus valetudine laborantes sensim recreati, formas atque adspectum poene immutasse visi sunt; adeo ut qui antea languescentes prae aegritudine oculos ac ferme clausos praeferrent, iidem postea patefactos exhiberent, atque vivo micantes lumine; quique vix pedibus starent, iidem erecto corpore paulisper incederent, quasi novum robur in ipsos infusum, novaque excitata esset vita. Iis autem aegrotis, quos lectulus amplectebatur, solacium praebuerunt medici, brevibus iisdemque iucundis carminibus elatiore voce proferendis, factumque periculum felicem exitum est assecutum.

Sed quum musices carminumque solacium admodum breve fluxumque sit, aliud medium est opus quod aegrotorum animos ab aerumnis periculisque cogitandis, quae possint subire, longiore temporis spatio omnino avertat atque prohibeat. Quare medici xenodochio, quod memoravimus, praepositi, ad hunc finem optime assequendum auctores fuerunt, ut leviore laborantes invaletudine, praesertim convalescentes, in re aliqua conficienda operam impenderent, pro cuiusque ingenio, aptitudine, viribus, adeo ut facilis labor corpus debilius exerceret, sed non fatigaret. Itaque aegrotorum partim in xenodochium administrandum, partim in simpliciora pharmaca parata chartulis obvolvenda libenter incumbunt; alii autem pupulos ex stupa, pannis, charta ad pueros oblectandos conficere; alii ex ligno sculpere, alii delineare, alii pingere, alii sexcenta id genus peragenda suscipere. Sed quoniam multi ex aegrotis operum conficiendorum poene sunt ignari, pia ac plurium artium peritissima berolinensis matrona in xenodochium saepe saepius se confert, ut eos assidua cum sollicitudine variis instituat atque educet artibus. Neque dolendum est si valetudine laborantes haud magnum in artibus ediscendis faciant profectum: etenim id unum medici, ut diximus, sibi habent praestitutum, ut aegroti operibus conficiendis recreentur, propetereaque facilius convalescant ex morbis. Iam vero quum convalescentes se ad aliquid peragendum designatos consciant, vehementi spe refecti, pro certo habent quamprimum iisdem, atque antea solebant, officiis se rursus functuros; quod ad eorum valetudinem firmandam non leviter conferre nemo est quin perspiciat.

Sed animi efficientia et vis non modo in morbis ex corpore facilius pellendis, verum etiam prohibendis maxime patet. Accepimus enim civitatum praefectos contagio, peste praesertim, vel *cholera* grassante, saepe praecepisse, ut in plateis ad civium animos recreandos reficiendosque musici ederentur concentus; quo factum est ut plurimi a lethali morbo incolumes evaderent. Id tamen non ita est intelligendum, quasi singulari musices virtute mortifera microbia sint perempta, quod absurdum est atque ridiculum, sed hoc modo ac ratione explicandum: videlicet animus musicis numeris erectus et vivificatus in causa est, ut corpus, cibos facilius concoquendo ceterisque vitalibus melius fungendo officiis, robustius validiusque evadat, atque, quam medici resistendi vim appellant, hac maxime polleat; adeo ut vehementissime obsistat, quominus, exitialis morbi microbiis infectum, morte conficiatur.

Sexcenta alia proferre possum exempla, ex medendi artis historia deprompta, quibus luculenter patet quantum ad morbos ex corpore aut facilius pellendos, aut prohibendos conferat animus, sed brevitatis gratia ea praetermittenda existimo.

Id igitur unum est in votis, ut animi curandi ratio, quam leviter attigimus, ubique gentium publice ac privatim in usum deducatur; adeo ut in civilem hominum communitatem, tot tantisque exterritam periculis morbisque excruciatam, non levia beneficia quamprimum sint profectura.

DE MARIANIS COMITIIS
DEQUE ARTIUM RECENSIONE MARIANA IN URBE HABENDA.

Quinquagenaria quum prope immineat felicissimi diei memoria, qua Pius sa. me. Pontifex IX, mirabili Divini Flaminis instinctu, Deiparam Virginem a communi labe immunem a primo usque Suae Conceptionis momento credendum Christifidelibus omnibus edixit, opportunum maxime pariterque saluberrimum visum est viris, qui de catholica publica re tam assidue gerunt curam, coetum Romae cogere, qui ab ipso nomine sanctissimo Marianus diceretur. Quibus profecto comitiis tum Ecclesiae praesules eximii aderunt complurimi oratores vel assessores, tum viri, de catholica re iamdiu optime meriti, sive doctrina, sive rerum gestarum prudentia illustres, tum qui adolescentium, puellarumve sodalitatibus, iisque praesertim quae a Maria Deipara nomen obtinent, quomodocumque praesunt.

Iamque de pertractandis in coetu negotiis certus ac praefinitus est ordo, constitutaque iam ex eius oratoribus agmina tria, quorum primum de cultu Deiparae augendo, fovendo,

Ad conservandam enim fidei unitatem etiam in rituum uniformem usum consequendum constanti labore Romani Pontifices incubuere, quum enatae antiquitus variae liturgiae fuissent, ut S. Basilii, S. Ioannis Chrisostomi, S. Ambrosii aliaeque innumerae. Postea vero Pius Pp. V constitutione *Quod a nobis* mandavit ut ordo Romanus servaretur ab omnibus, exceptis nonnullis sodalitatibus religiosis, aliisque casibus expresse declaratis. Verumtamen Synodus Tridentina in conventu XXV quinque iam Purpuratos Patres elegerat, quibus tuendae rituum uniformis rationis cura commiserat, simulque ut cognoscerent, delegaverat, de canonizationibus Sanctorum eorumque festis celebrandis. Ortum est inde duplex itemque distinctum Sacrae Congregationis munus, alterum quod spectaret ad sacros ritus gubernandos, alterum quod causas Beatificationum et Canonizationum attingeret: in altero ut potestate administrativa, in altero ut potestate iudiciali Sacra Congregatio uteretur. Inde in officialibus eius quoque duplex haec ratio apparet; praeter eos enim qui in expedienda negotia et exaranda acta huius Congregationis indiscriminatim intendunt, nonnulli habentur in Causas Beatificationis et Canonizationis incumbentes praecipue. Cardinales autem longe plures quam quinque hodie enumerantur, quorum primus est « Cardinalis praefectus », singuli vero, per certum ordinem, causarum agitandarum in sollemnibus comitiis fiunt « Ponentes » seu « Relatores ».

Inter officiales praecipuam partem habent Secretarius, tres seniores S. Rotae Auditores, et Protonotarius Apostolicus: praeter eos in causis Canonizationum primas obtinent « Promotor Fidei » et « Assessor » seu « Fidei subpromotor ». Coetus ad quos et hi semper accedunt, semel in hebdomada habentur. Causae vero Canonizationis pertractantur in « Congregationibus Ordinariis », « Rotalibus », vel « Generalibus ». Ordinariae sunt quae in palatio Vaticano coadunantur, quibus praeest S. Congregationis Praefectus, atque Consultores religiosi intersunt, quamvis plerumque ex dispensatione abesse iis liceat. Rotales sunt quae de processuum ritu cognoscunt, in quibus praeter Rotae Auditores haud alii quam Praefectus et Ponentes singularum causarum adsunt. Ad comitia denique generalia veniunt Cardinales et Consultores omnes, quum ad graviores quaestiones expendendas convocentur, idest ad *dubia maiora* solvenda de virtutibus heroicis, vel de martyrio, vel de miraculis. Pro unaquaque causa Congregationes generales tres habentur; prima « antepraeparatoria », in aedibus Cardinalis relatoris; altera « praeparatoria » ad Vaticanum, tertia pariter in Vaticano, coram Sanctissimo. De introducendis causis in ordinariis agitur comitiis, exque iis *venerabilis* titulo, si res bene cesserit, Dei famulus decoratur (1).

Sed Xystus Pp. V, quum, uti de ceteris Congregationibus, de Sacrorum Rituum ambitu et munere affert legem, id iubet, sacram hanc Congregationem advigilare debere « ut veteres ritus sacri etiam in Capella nostra Pontificia observentur, et ut reges, principes, aliaeque personae etiam Ecclesiasticae ad Urbem curiamque romanam venientes, honorifice, more maiorum, excipiantur ». Ad procurandam vero huiusmodi rituum et caeremoniarum congruam executionem instructa est Congregatio Caeremonialis, cuius praefecturam Cardinalis Decanus Sacri Collegii gereret, et unus ex magistris caeremoniarum Pontificiis a secretis munere fungeretur. Officium eius, executivum plerumque, iudiciale fit, quoties de huiusmodi ritibus et caeremoniis observandis controversiae moveantur.

(1) Ne quis de huius vocis vi decipiatur: *Venerabilis* enim non aliter heic sonat quam "qui possit in posterum venerari", expletis nempe omnibus iudiciis de re statutis.

Nunc autem, ob materiae connexionem, adiecta est Sacrae Rituum Congregationi Sacra Congregatio Indulgentiarum et Sacrarum Reliquiarum, atque constituta eadem persona Praefecti: coniunctam dixi: nam illius Praefectus Sacrorum Rituum pro–Praefectus est creatus. Competentia huius Congregationis est executiva seu administrativa, eamque Leo sa. me. PP. XIII restituit ad finem, quem superius memoravi, quemadmodum a Clemente IX a. MDCLXIX, perpetuitatem ei statuens, fuerat posita.

EX SS. CONGREGATIONIBUS ROMANIS

SENTENTIAE NOVISSIMAE SELECTAE.

Ex Congregatione Sacrarum Indulgentiarum et Reliquiarum:

— Indulgentia quinquaginta dierum conceditur, defunctis quoque applicabilis, toties a Christifidelibus lucranda, quoties iidem, blasphemias audientes, corde saltem contrito ac devote iaculatoriam precem « Deus sit benedictus! » pronuntiaverint. (Ex decr. d. 28 Novembr. 1903).

Ex Congregatione de Negotiis Ecclesiasticis extraordinariis:

— Missionariis ex Ordine S. Benedicti eaedem gratiae eademque privilegia conceduntur in Belgica, Hollandia et Germania quae Patribus Dominicanis. (Ex decr. d. 17 Febr. et d. 24 Novembr. 1903).

Ex Congregatione de Propaganda Fide:

— Erigitur Praefectura apostolica, cui nomen « de Benadir », eique constituuntur fines: ad meridiem ab ostio fluminis Dyuba usque ad iurisditionem Vicariatus Apostolici inter populos Galla, limes possessionum italicarum et anglicarum, a quo limite missio separatur a Vicariatu Ap. Zanquebariae Septemtrionalis: ad orientem Oceanus Indicus a praedicto ostio fluminis Dyuba usque ad promotorium Guardafui: ad septemtrionem mare sinus Adensis a supramemorato promontorio usque ad limitem Somaliae Anglicae: ac dein hic ipse finis usque ad Vicariatum regionum Galla; ad Occidentem haec postrema ecclesiastica iurisditio. Praefectura eadem alumnis Ordinis SS. Trinitatis excalceatis evangelizanda concreditur. (Ex decr. d. 21 Ian. 1904).

Ex Congregatione Sacrorum Rituum:

— Cantus lamentationum, responsoriorum et psalmi *Miserere* in feriis IV, V et VI Maioris Hebdomadae fieri nequit cum instrumento « harmonium » aliisque instrumentis sine strepitu *a corda, violini, viole, controbassi* nuncupatis, neque cum solo instrumento « harmonium » (Decr. d. 20 m. Martii 1903); idque tamquam decretum generale, seu Urbis et Orbis, habendum est, ita ut ubique obliget, non obstante quavis consuetudine in contrarium, etiam immemoriali. (Ex decr. d. 8 Ian. 1904).

DIARIUM VATICANUM.

(Die XXI mens. Ianuarii - d. XX mens Febr. MDCCCCIV).

Coram SSmo admissiones.

Inter clariores viros apud Pontificem admissos peculiari mentione digni sunt: De Florian comes, apud Apostolicam Sedem exterus administer; Paulina, vidua Magni Ducis de Saxe-Weimar-Eisenach; Carolus Matzenauer, civitatis Nicaraguensis legatus; nobilis vir Decurtins, ex supremo Helvetiae consilio; Rodulphus Coronini Cronberg ex Austrorum apud Apostolicam Sedem legatione; Bruno Chaves, Brasiliae legatus; Ioannes Schwarzenberg dynasta; Von Hertling dynasta, Bavariae senator; D'Anethan dynasta.

Pontificiae electiones.

Purpurati Patres Franciscus de Paula Cassetta, Sebastianus Martinelli, Casimirus Gennari, Felix Cavagnis ad S. Congregationem de Visitatione Apostolica addicuntur.

Excmus vir Antonius Vico, Apostolicus legatus ad Columbiam, ad Belgas nuntius apostolicus mittitur.

Excmus vir Raphael Virili, episcopus Troad., inter « Abbreviatores septi maioris » refertur, eodemque munere augentur « extra numerum » excmus vir Iosephus Camilli, episcopus Tomit., et revmus vir Franciscus Santovetti, cancus Liberianus.

Inter Urbanos antistites renunciantur rmi viri Henricus Salvadori, Casimirus Skirmunt, Iosephus d'Oliveira Machado.

Varia.

Die XXVI mens. Ian. coram SSmo habita est SS. Rituum Congregatio ad disceptandum de miraculis quae a Deo patrata asseruntur intercedente V. S. D. Ioan. Vianney, Parocho vici Ars, atque ad videndum an tuto procedi possit ad beatificationem W. SS. DD. Marci Crisini, Stephani Porgracz, et Melchiorris Crodecz.

Die XXVIII r. p. Arsenius Pellegrini in consistoriali aula coram SSmo orationem habet de Curia oppidi Cryptaeferratae atque de Ecclesiarum unione.

Die II mens. Febr. solemnia oblationis cereorum apud Pontificem habentur.

Quadragesimali ineunte tempore, r. p. Paulus a civitate plebis Cotronensis, orator apostolicus, concionibus suis operam dat coram Pontifice, sacro Purpuratorum Senatu, ceterisque Pontificiis sacris adesse solitis.

Acta Pontificia.

Die XXIII mens. Ian. S. D. N. litteras in forma « brevis » edit de studio S. Thomae Aquinatis (1).

Die XXVIII *Motu proprio* SSmi S. Congregatio Indulgentiis et Sacris Reliquiis praeposita cum Sacrorum Rituum Congregatione perpetuo coniungitur.

Die XI mens. Februarii litterae encyclicae prodeunt de Maria Virgine sine labe concepta. In iisdem ad celebrandam diem anniversariam L, ex quo Pius sa. me. PP. IX « edixit ac promulgavit esse a Deo revelatum beatissimam virginem Mariam in primo instanti suae Conceptionis, ab omni originalis culpae labe fuisse immunem » indulgentiam extra ordinem, ad instar Iubilaei orbi catholico Pontifex impertitur. Cuius indulgentiae normae verbis quae sequuntur enuntiantur:

« Quamobrem de omnipotentis Dei misericordia, ac beatorum apostolorum Petri et Pauli auctoritate confisi, ex illa ligandi atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit; universis et singulis utriusque sexus christifidelibus in alma Urbe Nostra degentibus vel ad eam advenientibus, qui unam e quatuor Basilicis patriarchalibus, a Dominica prima Quadragesimae, nempe a die XXI Februarii, usque ad diem II Iunii inclusive, qui erit solemnitas sanctissimi Corporis Christi, ter visitaverint; ibique per aliquod temporis spatium pro catholicae Ecclesiae atque huius Apostolicae Sedis libertate et exaltatione, pro extirpatione haeresum omniumque errantium conversione, pro christianorum Principum concordia ac totius fidelis populi pace et

(1) Spatio deficiente, eas, quas nostris lectoribus haud parvi momenti esse putamus, ad proximum *Vocis Urbis* numerum ex integro referre cogimur.

DE QUADRAGESIMALI TEMPORE ATQUE IEIUNIO.

Inter omnes constat Iesum, post baptismum receptum, in desertum se contulisse, ibique quadraginta dierum noctiumque inediam prorogasse (1); quod quidem ieiunium Domini imitaturos, quadragesimale ieiunium Apostolos instituisse. Sed tamen huiusmodi institutionis nulla in sacris libris mentio est; tenenda itaque in re tradita a S. Augustino (2) regula: quae generatim per Ecclesias constituta sint, nec de eorum institutione quidquam in Conciliis appareat, haec tamquam ab Apostolis derivata teneri oportere.

Atqui quadragesimale Christianorum ieiunium iam inde a prioribus saeculis invaluisse facile apparet. S. Ignatius enim, Tertullianus, Constitutiones quae Apostolorum inscribuntur, S. Irenaeus, concilium Nicaenum aliaque, Patres, ita de Quadragesima agunt, tamquam de vetere Ecclesiae disciplina, licet ieiunii ritus nec unus semper fuerit, nec arcto semper iniunctus praecepto; variatum enim est et in numero dierum esurialium, et in tempore ex quo ducerentur; quo etiam discrimine ipsa rei antiquitas et longe lateque obtinens disciplina nova argumenta ad rem probandam desumunt.

Sed exitus Quadragesimae cum Paschate, id est cum Resurrectione Domini, constans permansit; inde facile inducitur, quadragesimale ieiunium semper cum diebus Christi passioni maxime sacris fuisse coniunctum. Nec iniuria, quum ieiunii disciplina apud omnes populos in luctu et moerore servari consueverit; quem quidem morem naturam magistram homines docuisse fatendum est, quae in luctu et cibos sibi interdicit, et famis acriores stimulos hebetat.

Veri tamen ieiunii exempla ante Moysen in sacris libris non occurrunt, sive quod Patriarcharum ieiunia Moyses scriptis mandare neglexerit, sive potius quod illorum consulto meminisse superfluum iudicarit. Ex lege vero apparet, ieiunia, vel etiam sponte suscepta, criminibus expiandis ab Israelitis passim usurpari (3).

Post Moysen, ieiunia apud Hebraeos increbuerunt; quorum disciplina et sensus ne ethnicis quidem incognita fuere: ut enim regem Ninive praeteream, de quo apud Ioan. (III, 5-6), in publicis calamitatibus non raro ieiunia indici solere plures auctores referunt.

EX AMERICIS

De incendio theatri Chicaginensis, cui nomen *Iroquois* (4).

Haud scio an sereno, fugatis nubibus, caelo fulminis fragor plus perstrinxisset Chicaginensium animos, quam fama illa, quae praeter omnium opinionem, die III ante kal. Ian. paulo post tertiam horam totam per urbem manavit, theatrum *Iroquois*, quum fabula quaedam iocosa, magna spectatorum celebritate, ageretur, igni exustum, multosque eorum qui interant – ad septingentos, – aut igni concrematos aut, spiritu intercluso, fumo esse suffocatos. Primum horrore torpere civium animi, deinde ut ex torpore excitati re viderunt, quanta ignis strage tot corpora brevi consumpserit, alii misericordia moti fatum eorum dolere, alii terrore perciti timere, ne quis suorum in theatro adfuisset, plerique qua quisque via potuit, mediam in urbem se corripere, ut quum ad theatrum venissent, viderent et ipsi, quid accidisset, quot et quos flammae combussissent, atque suos, si qui inter exanimes essent, reperirent, repertosque domos deferrent. Quantum heic oculis obiectum est spectaculum! Horror me perfundit, prohibetque quominus omnia, quae paucis temporis momentis tanto funere acciderunt, rite describam. Rem itaque a principio duco enarrandam.

Theatrum *Iroquois*, recentiore aedificandi arte nuper exstructum, exeunte Novembri mense an. MCMIII ad agendas fabulas traditum est. Id, ubi portae patuere, ea cura atque diligentia aedificatum esse passim proclamabant, ut ignem, si oriretur, a cavea arceret, et cavea igni subiecta, tot in variis partibus haberet exitus, ut spectatores, etiamsi essent sexcenti, facile exire et saluti providere possent. In ipsis tesseris, quas spectatores emerant, erat inscriptum « cavea igni invia »... Alium tamen fortunae exitum tulit spectantium multitudo, quae, quum ostiis plerumque occlusis nulla exeundi copia esset, miserrimam subiit mortem.

Die illa III ante kal. Ian. quoniam propter Christi natalem feriae habebantur, multi ex urbe, ex agris nonnulli theatrum illud adierant, ut fieri non posset, quin plures, gradibus in unoquoque cuneo occupatis, in foris starent atque in praecinctionibus. Spectatores, qui numero duo millia fuisse dicuntur, aetate et sexu distincti; adolescentes statura proceri et elati spe vitae; virgines ex honestis familiis natae, quas plurimas et musica et vestium apparatus allexerant; pueri et puellae haud pauci a senioribus adducti; magistrae denique nonnullae multis discipulis stipatae; haec maior spectantium pars. Fabula itaque agi coepta; omnes futuri fati ignari erant intenti; oculi in scenam et in pulpitum coniecti, atque histrionibus, musica comitante, saltantibus magnopere oblectati; quum repente ex proscenii velo emicuit scintilla; exstinctor, qui aderat, spectatoribus nondum commotis, statim accurrit, ut adhibito ad rem instrumento, flammam exstingueret, sed nescio quo pacto impeditus non potuit. Turbatus deinde, flamma crescente, saltantium chorus; verum moderatore impellente, saltare non desiit. Ignem iam plura lambentem tandem animadvertunt spectatores, quos ut vidit histrio quidam, clamore orto, tumultuantes sic alta alloquitur voce: « Quid timetis? nullum vos periculum subitis; sedate, igni brevi exstincto, animos ». Aulaeum deinde, cui *asbestos* nomen, quod flammas a cavea prohiberet, quum tolleretur, machina invita medio in cursu constitit, nec scenam operuit. Quod vix fiebat, cum repente ignis, fracta hominum virtute, immanes evomebat flammas et atras fumi volvebat nubilas; eodem tempore, lumine omni exstincto, cavea tenebris obducitur, affulgente nonnunquam flamma, quae verax et insatiabilis et consumptura erat corpora. Spectatores in terrorem coniecti, alii stupore immoti, quum flammam spiritu duxissent, vel stantes vel sedentes periere; maxima pars tanto terrore sunt affecti, ut frenis rationis laxatis, ad ostia se et ad ianuas raperent ruentes, praecipites et pedibus calcantes corpora, quae multa tanto impetu erant prostrata. Ut flumen, quum, aqua nimia undique suscepta, tumidum et turbidum ad ostium ruit, aggere obstructo repercussum in excelsum fertur et spuma fremente circumagitur atque voragine dehiscente undas ipsum suas devorare videtur, sic multitudo illa, tot eadem via irruentibus, densa atque conferta vi et impetu uno ad exitus contendit et ostiis aut occlusis, aut, cum tot urgerent, obstructis, suum quisque proximum prostravit, prostratumque pedibus contrivit, eoque omnes, confusa corporum strue misere interierunt. Pauci ex superioribus Maenianis, nonnulli mirum in modum, plurimi ex ima cavea ignem effugerunt vel sospites, vel aliqua flammae iniuria affecti.

Haec omnia intra quartam horae partem sunt peracta, ita ut exstinctores, quum citato cursu advenissent, nihil aliud efficere possent, quam ut muris restantibus corpora igni consumpta efferrent. Interea ingens hominum concursus: lictores ferme innumerabiles; omnes tanto vitae excidio concitati. Ideoque, plebe stupente, tot cadavera ab exstinctoribus et lictoribus sunt elata, ut ii qui aderant etiam viri aetate provecti non possent quin puerorum more lacrymas funderent. Cadavera deinde libitinariis, qui prope aberant, tradita, et in eorum atria allata sunt. Hisce locis corpora duobus ordinibus sic utrinque strata, ut via in medio pateret. Huc omnes, qui ne unus ex suis inter crematos esset, timebant, se contulerunt. Viri pariter et mulieres pallore cerei et pavore offusi intrant; nunc trementes inter cadavera progrediuntur corpora velo a capitibus remoto aspicientes; nunc obtutus in corpus quoddam defigunt, et filio vel filia agnita, clamorem tollunt corruuntque fracti dolore. Huiuscemodi spectacula tres per dies duraverunt, mente quam stilo facilius depingenda. Quingenti nonaginta tres periisse feruntur.

Sic uno die et uno fere momento tot homines dira morte sunt ablati!

DE ROMANIS CONGREGATIONIBUS

SACRORUM RITUUM, CAEREMONIARUM, INDULGENTIARUM ET SACR. RELIQUIARUM.

Romanam Congregationem sacris tuendis ritibus praepositam hac ratione inter pares secundam recensemus, quod recentissimo Pontificis Summi *motu proprio*, ob adfinem quodammodo competentiam aucta ita fuerit, ut et de Sacris Indulgentiis statuendis et de Sacris Sanctorum Reliquiis cognoscendis in posterum inquirat et iudicet.

De Sacris Ritibus maxima semper Ecclesiae fuit cura; quod et ex remotiore antiquitate docet celeberrima Paschatis controversia a Victore Papa adversus Episcopos Arianos agitata.

(1) Matt., IV, 2.

(2) *Epist.* 118 ad Ianuar.

(3) Moyses iubet foeminam nuptam quae spontaneum ieiunium voverit, viro non reclamante, eiusmodi voti ream esse. — *Num.*, XXX, 40.

(4) De incendio terribili, quod Chicaginensem civitatem luctu implevit, in superiore numero, precipuos orbis omnis eventus recensentes, brevem mentionem fecimus. Litterae hae ab Hilario Doswald, Chicaginensi doctore, ad nos missae pridie kal. Februarias lacrimabilem rem fuse describunt.

Ad conservandam enim fidei unitatem etiam in rituum uniformem usum consequendum constanti labore Romani Pontifices incubuere, quum enatae antiquitus variae liturgiae fuissent, ut S. Basilii, S. Ioannis Chrisostomi, S. Ambrosii aliaeque innumerae. Postea vero Pius Pp. V constitutione *Quod a nobis* mandavit ut ordo Romanus servaretur ab omnibus, exceptis nonnullis sodalitatibus religiosis, aliisque casibus expresse declaratis. Verumtamen Synodus Tridentina in conventu XXV quinque iam Purpuratos Patres elegerat, quibus tuendae rituum uniformis rationis cura commiserat, simulque ut cognoscerent, delegaverat, de canonizationibus Sanctorum eorumque festis celebrandis. Ortum est inde duplex itemque distinctum Sacrae Congregationis munus, alterum quod spectaret ad sacros ritus gubernandos, alterum quod causas Beatificationum et Canonizationum attingeret; in altero ut potestate administrativa, in altero ut potestate iudiciali Sacra Congregatio uteretur. Inde in officialibus eius quoque duplex haec ratio apparet; praeter eos enim qui in expedienda negotia et exaranda acta huius Congregationis indiscriminatim intendunt, nonnulli habentur in Causas Beatificationis et Canonizationis incumbentes praecipue. Cardinales autem longe plures quam quinque hodie enumerantur, quorum primus est « Cardinalis praefectus », singuli vero, per certum ordinem, causarum agitandarum in sollemnibus comitiis fiunt « Ponentes » seu « Relatores ».

Inter officiales praecipuam partem habent Secretarius, tres seniores S. Rotae Auditores, et Protonotarius Apostolicus: praeter eos in causis Canonizationum primas obtinent « Promotor Fidei » et « Assessor » seu « Fidei subpromotor ». Coetus ad quos et hi semper accedunt, semel in hebdomada habentur. Causae vero Canonizationis pertractantur in « Congregationibus Ordinariis », « Rotalibus », vel « Generalibus ». Ordinariae sunt quae in palatio Vaticano coadunantur, quibus praeest S. Congregationis Praefectus, atque Consultores religiosi intersunt, quamvis plerumque ex dispensatione abesse iis liceat. Rotales sunt quae de processuum ritu cognoscunt, in quibus praeter Rotae Auditores haud alii quam Praefectus et Ponentes singularum causarum adsunt. Ad comitia denique generalia veniunt Cardinales et Consultores omnes, quum ad graviores quaestiones expendendas convocentur, idest ad *dubia maiora* solvenda de virtutibus heroicis, vel de martyrio, vel de miraculis. Pro unaquaque causa Congregationes generales tres habentur; prima « antepraeparatoria », in aedibus Cardinalis relatoris; altera « praeparatoria » ad Vaticanum, tertia pariter in Vaticano, coram Sanctissimo. De introducendis causis in ordinariis agitur comitiis, exque iis *venerabilis* titulo, si res bene cesserit, Dei famulus decoratur (1).

Sed Xystus Pp. V, quum, uti de ceteris Congregationibus, de Sacrorum Rituum ambitu et munere affert legem, id iubet, sacram hanc Congregationem advigilare debere « ut veteres ritus sacri etiam in Capella nostra Pontificia observentur, et ut reges, principes, aliaeque personae etiam Ecclesiasticae ad Urbem curiamque romanam venientes, honorifice, more maiorum, excipiantur ». Ad procurandam vero huiusmodi rituum et caeremoniarum congruam executionem instructa est Congregatio Caeremonialis, cuius praefecturam Cardinalis Decanus Sacri Collegii gereret, et unus ex magistris caeremoniarum Pontificiis a secretis munere fungeretur. Officium eius, executivum plerumque, iudiciale fit, quoties de huiusmodi ritibus et caeremoniis observandis controversiae moveantur.

Nunc autem, ob materiae connexionem, adiecta est Sacrae Rituum Congregationi Sacra Congregatio Indulgentiarum et Sacrarum Reliquiarum, atque constituta eadem persona Praefecti; coniunctam dixi; nam illius Praefectus Sacrorum Rituum pro-Praefectus est creatus. Competentia huius Congregationis est executiva seu administrativa, eamque Leo sa. me. PP. XIII restituit ad finem, quem superius memoravi, quemadmodum a Clemente IX a. MDCLXIX, perpetuitatem ei statuens, fuerat posita.

(1) Ne quis de huius vocis vi decipiatur: *Venerabilis* enim non aliter heic sonat quam "qui possit in posterum venerari", expletis nempe omnibus indiciis de re statutis.

EX SS. CONGREGATIONIBUS ROMANIS

SENTENTIAE NOVISSIMAE SELECTAE.

Ex Congregatione Sacrarum Indulgentiarum et Reliquiarum:

— Indulgentia quinquaginta dierum conceditur, defunctis quoque applicabilis, toties a Christifidelibus lucranda, quoties iidem, blasphemias audientes, corde saltem contrito ac devote iaculatoriam precem « Deus sit benedictus ! » pronuntiaverint. (Ex decr. d. 28 Novembr. 1903).

Ex Congregatione de Negotiis Ecclesiasticis extraordinariis:

— Missionariis ex Ordine S. Benedicti eaedem gratiae eademque privilegia conceduntur in Belgica, Hollandia et Germania quae Patribus Dominicanis. (Ex decr. d. 17 Febr. et d. 24 Novembr. 1903).

Ex Congregatione de Propaganda Fide:

— Erigitur Praefectura apostolica, cui nomen « de Benadir », eique constituuntur fines: ad meridiem ab ostio fluminis Dyuba usque ad iurisditionem Vicariatus Apostolici inter populos Galla, limes possessionum italicarum et anglicarum, a quo limite missio separatur a Vicariatu Ap. Zanquebariae Septemtrionalis: ad orientem Oceanus Indicus a praedicto ostio fluminis Dyuba usque ad promotorium Guardafui; ad septemtrionem mare sinus Adensis a supramemorato promontorio usque ad limitem Somaliae Anglicae: ac dein hic ipse finis usque ad Vicariatum regionum Galla; ad Occidentem haec postrema ecclesiastica iurisditio. Praefectura eadem alumnis Ordinis SS. Trinitatis excalceatis evangelizanda conceditur. (Ex decr. d. 21 Ian. 1904).

Ex Congregatione Sacrorum Rituum:

— Cantus lamentationum, responsoriorum et psalmi *Miserere* in feriis IV, V et VI Maioris Hebdomadae fieri nequit cum instrumento « harmonium » aliisque instrumentis sine strepitu *a corda, violini, viole, contrabassi* nuncupatis, neque cum solo instrumento « harmonium » (Decr. d. 20 m. Martii 1903); idque tamquam decretum generale, seu Urbis et Orbis, habendum est, ita ut ubique obliget, non obstante quavis consuetudine in contrarium, etiam immemoriali. (Ex decr. d. 8 Ian. 1904).

DIARIUM VATICANUM.

(Die XXI mens. Ianuarii - d. XX mens Febr. MDCCCCIV).

Coram SSmo admissiones.

Inter clariores viros apud Pontificem admissos peculiari mentione digni sunt: De Florian comes, apud Apostolicam Sedem exterus administer; Paulina, vidua Magni Ducis de Saxe-Weimar-Eisenach; Carolus Matzenauer, civitatis Nicaraguensis legatus; nobilis vir Decurtins, ex supremo Helvetiae consilio; Rodulphus Coronini Cronberg ex Austrorum apud Apostolicam Sedem legatione; Bruno Chaves, Brasiliae legatus; Ioannes Schwarzenberg dynasta; Von Hertling dynasta, Bavariae senator; D'Anethan dynasta.

Pontificiae electiones.

Purpurati Patres Franciscus de Paula Cassetta, Sebastianus Martinelli, Casimirus Gennari, Felix Cavagnis ad S. Congregationem de Visitatione Apostolica addicuntur.

Excmus vir Antonius Vico, Apostolicus legatus ad Columbiam, ad Belgas nuntius apostolicus mittitur.

Excmus vir Raphael Virili. episcopus Troad., inter « Abbreviatores septi maioris » refertur, eodemque munere augentur « extra numerum » excmus vir Iosephus Camilli, episcopus Tomit., et revmus vir Franciscus Santovetti, canicus Liberianus.

Inter Urbanos antistites renunciantur rmi viri Henricus Salvadori, Casimirus Skirmunt, Iosephus d'Oliveira Machado.

Varia.

Die XXVI mens. Ian. coram SSmo habita est SS. Rituum Congregatio ad disceptandum de miraculis quae a Deo patrata asseruntur intercedente V. S. D. Ioan. Vianney, Parocho vici Ars, atque ad videndum an tuto procedi possit ad beatificationem W. SS. DD. Marci Crisini, Stephani Porgracz, et Melchiorris Crodecz.

Die XXVIII r. p. Arsenius Pellegrini in consistoriali aula coram SSmo orationem habet de Curia oppidi Cryptaeferratae atque de Ecclesiarum unione.

Die II mens. Febr. solemnia oblationis cereorum apud Pontificem habentur.

Quadragesimali ineunte tempore, r. p. Paulus a civitate plebis Cotronensis, orator apostolicus, concionibus suis operam dat coram Pontifice, sacro Purpuratorum Senatu, ceterisque Pontificiis sacris adesse solitis.

Acta Pontificia.

Die XXIII mens. Ian. S. D. N. litteras in forma « brevis » edit de studio S. Thomae Aquinatis (1).

Die XXVII *Motu proprio* SSmi S. Congregatio Indulgentiis et Sacris Reliquiis praeposita cum Sacrorum Rituum Congregatione perpetuo coniungitur.

Die XI mens. Februarii litterae encyclicae prodeunt de Maria Virgine sine labe concepta. In iisdem ad celebrandam diem anniversariam L, ex quo Pius sa. me. PP. IX « edixit ac promulgavit esse a Deo revelatum beatissimam virginem Mariam in primo instanti suae Conceptionis, ab omni originalis culpae labe fuisse immunem » indulgentiam extra ordinem, ad instar Iubilaei orbi catholico Pontifex impertitur. Cuius indulgentiae normae verbis quae sequuntur enuntiantur:

« Quamobrem de omnipotentis Dei misericordia, ac beatorum apostolorum Petri et Pauli auctoritate confisi, ex illa ligandi atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit; universis et singulis utriusque sexus christifidelibus in alma Urbe Nostra degentibus vel ad eam advenientibus, qui unam e quatuor Basilicis patriarchalibus, a Dominica prima Quadragesimae, nempe a die XXI Februarii, usque ad diem II Iunii inclusive, qui erit solemnitas sanctissimi Corporis Christi, ter visitaverint; ibique per aliquod temporis spatium pro catholicae Ecclesiae atque huius Apostolicae Sedis libertate et exaltatione, pro extirpatione haeresum omniumque errantium conversione, pro christianorum Principum concordia ac totius fidelis populi pace et

(1) Spatio deficiente, eas, quas nostris lectoribus haud parvi momenti esse putamus, ad proximum *Vocis Urbis* numerum ex integro referre cogimur.

DE QUADRAGESIMALI TEMPORE ATQUE IEIUNIO.

Inter omnes constat Iesum, post baptismum receptum, in desertum se contulisse, ibique quadraginta dierum noctiumque inediam prorogasse (1); quod quidem ieiunium Domini imitaturos, quadragesimale ieiunium Apostolos instituisse. Sed tamen huiusmodi institutionis nulla in sacris libris mentio est; tenenda itaque in re tradita a S. Augustino (2) regula: quae generatim per Ecclesias constituta sint, nec de eorum institutione quidquam in Conciliis appareat, haec tamquam ab Apostolis derivata teneri oportere.

Atqui quadragesimale Christianorum ieiunium iam inde a prioribus saeculis invaluisse facile apparet. S. Ignatius enim, Tertullianus, Constitutiones quae Apostolorum inscribuntur, S. Irenaeus, concilium Nicaenum aliaque, Patres, ita de Quadragesima agunt, tamquam de vetere Ecclesiae disciplina, licet ieiunii ritus nec unus semper fuerit, nec arcto semper iniunctus praecepto; variatum enim est et in numero dierum esurialium, et in tempore ex quo ducerentur; quo etiam discrimine ipsa rei antiquitas et longe lateque obtinens disciplina nova argumenta ad rem probandam desumunt.

Sed exitus Quadragesimae cum Paschate, id est cum Resurrectione Domini, constans permansit; inde facile inducitur, quadragesimale ieiunium semper cum diebus Christi passioni maxime sacris fuisse coniunctum. Nec iniuria, quum ieiunii disciplina apud omnes populos in luctu et moerore servari consueverit; quem quidem morem naturam magistram homines docuisse fatendum est, quae in luctu et cibos sibi interdicit, et famis acriores stimulos hebetat.

Veri tamen ieiunii exempla ante Moysen in sacris libris non occurrunt, sive quod Patriarcharum ieiunia Moyses scriptis mandare neglexerit, sive potius quod illorum consulto meminisse superfluum indicarit. Ex lege vero apparet, ieiunia, vel etiam sponte suscepta, criminibus expiandis ab Israelitis passim usurpari (3).

Post Moysen, ieiunia apud Hebraeos increbuerunt; quorum disciplina et sensus ne ethnicis quidem incognita fuere: ut enim regem Ninive praeteream, de quo apud Ioan. (III, 5-6), in publicis calamitatibus non raro ieiunia indici solere plures auctores referunt.

EX AMERICIS

De incendio theatri Chicaginensis, cui nomen *Iroquois* (4).

Haud scio an sereno, fugatis nubibus, caelo fulminis fragor plus perstrinxisset Chicaginensium animos, quam fama illa, quae praeter omnium opinionem, die III ante kal. Ian. paulo post tertiam horam totam per urbem manavit, theatrum *Iroquois*, quum fabula quaedam iocosa, magna spectatorum celebritate, ageretur, igni exustum, multosque eorum qui intererant – ad septingentos, – aut igni concrematos aut, spiritu intercluso, fumo esse suffocatos. Primum horrore torpere civium animi, deinde ut ex torpore excitati re viderunt, quanta ignis strage tot corpora brevi consumpserit, alii misericordia moti fatum eorum dolere, alii terrore perciti timere, ne quis suorum in theatro adfuisset, plerique qua quisque via potuit, mediam in urbem se corripere, ut quum ad theatrum venissent, viderent et ipsi, quid accidisset, quot et quos flammae combussissent, atque suos, si qui inter exanimes essent, reperirent, repertosque domos deferrent. Quantum heic oculis obiectum est spectaculum! Horror me perfundit, prohibetque quominus omnia, quae paucis temporis momentis tanto funere acciderunt, rite describam. Rem itaque a principio duco enarrandam.

Theatrum *Iroquois*, recentiore aedificandi arte nuper exstructum, exeunte Novembri mense an. MCMIII ad agendas fabulas traditum est. Id, ubi portae patuere, ea cura atque diligentia aedificatum esse passim proclamabant, ut ignem, si oriretur, a cavea arceret, et cavea igni subiecta, tot in variis partibus haberet exitus, ut spectatores, etiamsi essent sexcenti, facile exire et saluti providere possent. In ipsis tesseris, quas spectatores emerant, erat inscriptum « cavea igni invia »... Alium tamen fortunae exitum tulit spectantium multitudo, quae, quum ostiis plerumque occlusis nulla exeundi copia esset, miserrimam subiit mortem.

Die illa III ante kal. Ian. quoniam propter Christi natalem feriae habebantur, multi ex urbe, ex agris nonnulli theatrum illud adierant, ut fieri non posset, quin plures, gradibus in unoquoque cuneo occupatis, in foris starent atque in praecinctionibus. Spectatores, qui numero duo millia fuisse dicuntur, aetate et sexu distincti; adolescentes statura proceri et elati spe vitae; virgines ex honestis familiis natae, quas plurimas et musica et vestium apparatus allexerant; pueri et puellae haud pauci a senioribus adducti; magistrae denique nonnullae multis discipulis stipatae; haec maior spectantium pars. Fabula itaque agi coepta; omnes futuri fati ignari erant intenti; oculi in scenam et in pulpitum coniecti, atque histrionibus, musica comitante, saltantibus magnopere oblectati; quum repente ex proscenii velo emicuit scintilla; exstinctor, qui aderat, spectatoribus nondum commotis, statim accurrit, ut adhibito ad rem instrumento, flammam exstingueret, sed nescio quo pacto impeditus non potuit. Turbatus deinde, flamma crescente, saltantium chorus; verum moderatore impellente, saltare non desiit. Ignem iam plura lambentem tandem animadvertunt spectatores, quos ut vidit histrio quidam, clamore orto, tumultuantes sic alta alloquitur voce: « Quid timetis? nullum vos periculum subitis; sedate, igni brevi exstincto, animos ». Aulaeum deinde, cui *asbestos* nomen, quod flammas a cavea prohiberet, quum tolleretur, machina invita medio in cursu constitit, nec scenam operuit. Quod vix fiebat, cum repente ignis, fracta hominum virtute, immanes evomebat flammas et atras fumi volvebat nubilas; eodem tempore, lumine omni exstincto, cavea tenebris obducitur, affulgente nonnunquam flamma, quae verax et insatiabilis et consumptura erat corpora. Spectatores in terrorem coniecti, alii stupore immoti, quum flammam spiritu duxissent, vel stantes vel sedentes periere; maxima pars tanto terrore sunt affecti, ut frenis rationis laxatis, ad ostia se et ad ianuas raperent ruentes, praecipites et pedibus calcantes corpora, quae multa tanto impetu erant prostrata. Ut flumen, quum, aqua nimia undique suscepta, tumidum et turbidum ad ostium ruit, aggere obstructo repercussum in excelsum fertur et spuma fremente circumagitur atque voragine dehiscente undas ipsum suas devorare videtur, sic multitudo illa, tot eadem via irruentibus, densa atque conferta vi et impetu uno ad exitus contendit et ostiis aut occlusis, aut, cum tot urgerent, obstructis, suum quisque proximum prostravit, prostratumque pedibus contrivit, eoque omnes, confusa corporum strue misere interierunt. Pauci ex superioribus Maenianis, nonnulli mirum in modum, plurimi ex ima cavea ignem effugerunt vel sospites, vel aliqua flammae iniuria affecti.

Haec omnia intra quartam horae partem sunt peracta, ita ut exstinctores, quum citato cursu advenissent, nihil aliud efficere possent, quam ut muris restantibus corpora igni consumpta efferrent. Interea ingens hominum concursus; lictores ferme innumerabiles; omnes tanto vitae excidio concitati. Ideoque, plebe stupente, tot cadavera ab exstinctoribus et lictoribus sunt elata, ut ii qui aderant etiam viri aetate provecti non possent quin puerorum more lacrymas funderent. Cadavera deinde libitinariis, qui prope aberant, tradita, et in eorum atria allata sunt. Hisce locis corpora duobus ordinibus sic utrinque strata, ut via in medio pateret. Huc omnes, qui ne unus ex suis inter crematos esset, timebant, se contulerunt. Viri pariter et mulieres pallore cerei et pavore offusi intrant; nunc trementes inter cadavera progrediuntur corpora velo a capitibus remoto aspicientes; nunc obtutus in corpus quoddam defigunt, et filio vel filia agnita, clamorem tollunt corruuntque fracti dolore. Huiuscemodi spectacula tres per dies duraverunt, mente quam stilo facilius depingenda. Quingenti nonaginta tres periisse feruntur.

Sic uno die et uno fere momento tot homines dira morte sunt ablati!

(1) Matt., IV, 2.

(2) *Epist.* 118 ad Ianuar.

(3) Moyses iubet foeminam nuptam quae spontaneum ieiunium voverit, viro non reclamante, eiusmodi voti ream esse. — *Num.*, XXX, 40.

(4) De incendio terribili, quod Chicaginensem civitatem luctu implevit, in superiore numero, precipuos orbis omnis eventus recensentes, brevem mentionem fecimus. Litterae hae ab Hilario Doswald, Chicaginensi doctore, ad nos missae pridie kal. Februarias lacrimabilem rem fuse describunt.

DE ROMANIS CONGREGATIONIBUS

SACRORUM RITUUM, CAEREMONIARUM, INDULGENTIARUM ET SACR. RELIQUIARUM.

Romanam Congregationem sacris tuendis ritibus praepositam hac ratione inter pares secundam recensemus, quod recentissimo Pontificis Summi *motu proprio*, ob adfinem quodammodo competentiam aucta ita fuerit, ut et de Sacris Indulgentiis statuendis et de Sacris Sanctorum Reliquiis cognoscendis in posterum inquirat et iudicet.

De Sacris Ritibus maxima semper Ecclesiae fuit cura; quod et ex remotiore antiquitate docet celeberrima Paschatis controversia a Victore Papa adversus Episcopos Arianos agitata.

PER ORBEM.

Vulcani imperio tradita iam terra videtur. Ardet **bellum inter Iaponios et Russos**, horumque naves, immissa noctu per fluctus fistula atque globo, ignitis insidiis Arthurum in portum flamma excitata prosiliunt; ardent urbes, et cedunt collabentes columnae, aedesque omnis generis, uno fato eodemque percussae, magnam in ruinam ubique terrarum ruunt.

Quid si **Baltimorae clades** Norvegorum misera fata aemulatur, quid si Americani luctus Augustae Taurinorum cives ac Lutetienses vestigiis instant?

Res immensi operis sit immensique laboris, si fideli calamo singula persequi velim, quae rapax flamma, quae ignis rabies perpetravit in populorum ruinam. Nam Americani qui Baltimoram urbem, rerum gestarum fama inter omnes clarissimam, incolunt, suam patriam, ut **Norvegi** paucis ante diebus Aalesund in oppido, ipsi late incendio vastatam viderunt, late voratas domus, confectas publicas aedes, acervosque mercium destructos, et opificia, ingentem divitiarum fontem, omnino combusta.

Augustae Taurinorum ditissima maximi momenti operibus bibliotheca flammis absumitur; absumitur **Parisiis** pectinum conficiendorum opificium in Sebastopolitana, quae dicitur, via. Qui acervi in caveis opificii erant ex *celluloide*, quam dicunt, materia, hi forte, chemica reactione quadam incensi, flammas excitarunt. Qui metus inter opifices fuerit nemo dicat. Amentes terrore facti huc illuc diffugiunt miseri, quaerentes portas, quaerentes etiam fenestras mortem unde effugiant: multi ex nimia altitudine in solum sese deiicientes misere perierunt, fracta cervice vel fractis membris iacentes; multi per nosocomia vix hodie vulnera curant.

⚜

Non tamen heic satis: novissimi enim hodiernis in diariis Chileni veniunt. Eorum **Valdivia urbs** simili iactura petitur. Domus et ibi ruunt multae, cives complurimi carent tecto, carent ubi fessa iam membra ponant: in his rei publicae ipse praeses Firmanus Riesco, qui suam amisit domum, quamvis, fortuna iuvante, flammeo ex occursu sospes ipse atque incolumis evaserit. Nonne tot tantisque cladibus igne paratis ipse contentus Nero esset, Homerumque vetustum, si satis esset res subiecta carminum, digne tandem aemularetur?

⚜

At paulo ego minora, sed paulo laetiora quoque recinam.

Tempestatem horrendam dico atque procellam, quae Angliae litora propinquasque Brivatensium oras primum vastavit atrox, mox internum mare nostrum attingens, non tam Galliae, Africae, Iberiae, quam Hesperiae et insularum atque Syriae usque ad opposita ripas peragrata, multas rates demersit. Dico Rhenum flumen pariterque Charentum, quae suis ex alveis tumente fluctu quum exiissent, late circum sata, agricolarum spem, inundarunt, domus campestres complurimas everterunt, gregesque secum corripuere. **Ferrearum vehum** occursus denique attingo, quos Bruxellenses, quos Americani, Halifax prope urbem, passi sunt.

⚜

Ecquid vero? **Angli et Americani iam nova** moliuntur **conamina**, ut velocius simul at audacius orbem per universum discurrant. Londinenses enim, per foramen, urbis sub solo excavatum, Anglicae ex argentariae mensae domo ad hortum Finsburiensem vehes immittunt; at ita caverunt vitae viatorum, ut nulla ignita vis in agendis curribus adhiberetur. Americani vero ad maximam sternendam viam pariterque longissimam sese accingunt, quae per ferreos axes ab Hudsonio sinu ad Bonearensem usque urbem viatores et merces advehat, dignus gigantum inceptus!

⚜

Ego tamen omnium prudentissimum viatorem illum puto natione Austriacum, **Antonium Hanslianum**, qui suis ipse manibus, ut sit tutissima via, uxorem pertrahit in curriculo et filium. Sheffield iam urbem ille sanus, etsi lentus, tenuit; mox Liverpoliae ex moenibus proficiscenti mens est in Africam ire, indeque in Americam, atque suo ritu Columbiam, Brasiliam et Mexicum peragrare; inde Sancti Francisci, postremo Sancti Ludovici urbem attingere, dum orbis totius ibi artium exhibitio erit, et ipse spectaculum omnibus factus quidnam tenacis propositi vir, minimis etiam viribus et modis, possit.

Ioci.

In quo vita beata.

Quidam philosophus, pluribus coram eo de felicitate humana disserentibus amicis, et diuturnas post contentiones illum de sententia sua rogantibus, qua vel finem disceptationibus imponeret, vel dissentientes conciliaret: - « Afferte, - inquit, - eodem, vino plenos ad labrum, duos inaequales crateres ». Cumque hoc factum esset, conversus in adstantes ait: - « Feliciorem, si sensus his esset, vel saltem iure gloriosiorem decernite ». Bibax dicebat pro felicitate grandioris; parcus pro felicitate stabat minoris; ille enim vere felix est qui nemini causa culpae fiat. Nec defuere qui dicerent, neutrum felicem esse quia uterque nimium fragilis, uterque alieno plenus, non suo, uterque... - « O eruditi, - intercidit philosophus, - et stulti pariter omnes! Uterque pariter ex ciathis felix, quia tantum habet, quantum capit, et ideo qui alio modo iudicat, iudicium profert vel iuxta gulam vel iuxta indolem suam. Uterque tamen infelix si gloriaretur quia non de suo superbiret. Itaque ille beatus qui non modo parvo, sed suo contentus vivat! ».

❍

Animal certe, sed rationale suspensum in schola.

Tiro quidam a magistro interrogabatur quidnam esset homo: - « Animal, - inquit discipulus, - animal...., animal... »; fixisque intentisque in magistrum contemplantem oculis haerebat... - « Rationale! - sub iidit magister ». - « Bene! pulchre!, - reddidit discipulus -; quale quippe tu mihi videris ». - « Undenam hoc tibi, puer...? ». - Et discipulus: - « Quasi scilicet ratione uti pauper possis; non autem plerumque utaris ». - Igitur?... - magister petit, et responsum exspectat. Adolescens, ut se tricis expediret et laqueis: - « Magister, audi. Uterque animalia sumus; contenti hoc, rem differamus; et rationale illud suspendatur in schola. Modo contendamus ut aliquando mereamur induere ».

❍

Vae domui philosophorum!

Scitulius philosophus cum ab amico interrogaretur qua de causa domus illius quotidianis et nocturnis litibus resonaret: - « Nil mirum, - respondit -; namque ego ratiocinor, uxor mea ratiocinatur, liberi mei ratiocinantur, ancillae duae ut pares dominae videantur ratiocinio dicunt se uti; servi mei, (quatuor enim sunt), dominica sapientia se afflatos imbutosque existimant, atque ideo ratiocinantur et illi. Itaque suam quisque non modo sententiam sequitur, et mentem, et voluntatem, sed iustam rectamque probare contendit, atque argumentis a sorithe ad enthymema tuetur... Hinc ubi plurimi loquuntur nemo operatur, omnes rixamur ».

AENIGMATA

a Fr. Palata proposita.

I.

Nomina sume trium, lector bone, bestiolarum:
immundo gaudet prima iacere luto;
altera perrodit chartas librosque vetustos;
tertia, felino ne cadat ungue, timet.
Vocibus his iunctis nascetur nobile verbum
nos patienter onus sustinuisse iubens.

II.

Sublevo pauperiem miseri vel munere parvo.
Inseritur mihi *rho?* Me tellus procreat alma.

Ex sociis, qui utriusque aegnimatis interpretationem ad Commentarii moderatorem miserint intra duos menses, unus, sortitus, gratis accipiet opus, cui titulus:

Vincentii Lanfranchi
De Plinii Iunioris
panegyrico
ad imperatorem Traianum
acroasis.

Aenigmata an. VI, n. XXIII proposita his respondent:

1) Canna-bis; - 2) Avis - Ravis.

Ea rite soluta miserunt:

Call. Amalberti, *Albio Intemelio*. — Princ. Gordon *Mancunio*. — Guil. Schenz, *Ratisbona*. — Car. Stegmüller, *Sabaria*. — Ios. Questa, *Sustineo ad Vercellas* — V. Hertel, *Mendhusio*. — G. Grünes, *Nicolsburgo* — I. B. Pesenti, *Celana ad Bergomum*. — Henr. Tarallo; Dom. Farese, *Neapoli*. — Ioan. Galbiati; F. Arnori, *Mediolano*. — P. de Mangeleore, *S. Bonifacio in Canada*. — Senior Astensis. — Herm. Gini, *Aquis Taurinis*. — St. Lawinski, *Niemystow*. — Ad. Skrypkowski, *Swinice*. — Petr. Garrone, *Pezzana ad Vercellas*. — D. Le Provost, *Briocen*. — Am. Robert, *Marieville in Canada*. — Ios. Wawer C. SS. R., *Vaals*. — Ioan. Giambonini, *Pollegio*. — Coll. Schol. Piarum *Stellae*. — Ioan. Cantono Ceva marchio, *Vercellis*. — Fel. Dacomo, *Alba*. — Cam. Straschill O. F. M., *Villaco*. — A. Allaria, *Augusta Taurin*. — Ios. Bertran, *Figueras*. — Civis Romanus, *Bremerhaven*. — Alois. Cappelli, *Senis*. — M. Vidal, *Palma in insula Maiorica*.

Sortitus est praemium

Ioannes Galbiati,

ad quem missum est Petri Angelini opus, cui titulus

De poetis et numeris Latinis.

Aenigmata an. VI, n. XXIV proposita his respondent:

1) Orion, Arion; - 2) Tuba, Turba.

Ea rite soluta miserunt:

Guil. Schenz, *Ratisbona*. — Ferd. Ferrari, *Guastalla*. — Car. Stegmüller, *Sabaria*. — Dom. Farese; Henr. Tarallo, *Neapoli*. — Senior Astensis. — T. Questa, *Sustineo ad Vercellas*. — Cam. Straschill O. F. M., *Villaco*. — Herm. Gini, *Aquis Taurinis*. — Petr. Garrone, *Pezzana ad Vercellas*. — D. Le Provost, *Briocen*. — Lad. Lud. Podobinski, *Cracovia*. — D. Pettit, *Drumcondra*. — Am. Robert, *Marieville in Canada*. — I. Wawer, *Vaals*. — Aem. Gschwind S. P., *Praga*. — Ioan. Giambonini, *Pollegio*. — Coll. Scholarum Piarum *Stellae*. — Fr. Lucas, *Washingtonio*. — Aug. Roberg, *Chicotino in Canada*. — Fel. Dacomo, *Alba*. — Ant. Allaria, *Augusta Taurin*. — Dom. Perri, *Mileto*. — Mich. Hagro, *Manssighofen*. — Iac. Bertran, *Figueras*. — Ios. Czudek S. I., *Brzozów*. — Civis Romanus, *Bremerhaven*. — Io. B. Pesenti, *Celana*. — Ioan. Cantono Ceva marchio, *Vercellis*. — A. Düeil, *Ay-Champagne*. — Alois. Cappelli, *Senis*. — M. Vidal, *Palma in insula Maiorica*.

Sortitus est praemium

D. Pettit,

ad quem missum est Fr. Palata, carmen, cui titulus:

Dies Christi Natali praevia.

unitate, iuxtaque mentem Nostram pias ad Deum preces effuderint; ac semel, intra praefatum tempus, esurialibus tantum cibis utentes ieiunaverint, praeter dies in quadragesimali indulto non comprehensos; et, peccata sua confessi, sanctissimum Eucharistiae sacramentum susceperint; ceteris vero ubicumque, extra praedictam Urbem degentibus, qui ecclesiam cathedralem, si sit eo loci, vel parochialem aut, si parochialis desit, principalem, supra dicto tempore vel per tres menses etiam non continuos, Ordinariorum arbitrio, pro fidelium commodo, praecise designandos, ante tamen diem VIII mensis decembris, ter visitaverint; aliaque recensita opera devote peregerint: plenissimam omnium peccatorum suorum indulgentiam concedimus et impertimus; annuentes insuper ut eiusmodi indulgentia, semel tantum lucranda, animabus, quae Deo caritate coniunctae ex hac vita migraverint, per modum suffragii applicari possit et valeat.

» Concedimus praeterea ut navigantes atque iter agentes, quum primum ad sua domicilia se receperint, operibus supra notatis peractis, eamdem indulgentiam possint consequi.

» Confessariis autem, actu approbatis a propriis Ordinariis, potestatem facimus ut praedicta opera, a Nobis iniuncta, in alia pietatis opera commutare valeant in favorem Regularium utriusque sexus, nec non aliorum quorumcumque qui ea praestare nequiverint, cum facultate etiam dispensandi super Communione cum pueris, qui ad eamdem suspiciendam nondum fuerint admissi.

» Insuper omnibus et singulis christifidelibus tam laicis quam ecclesiasticis sive saecularibus sive regularibus cuiusvis ordinis et instituti, etiam specialiter nominandi, licentiam concedimus et facultatem ut sibi, ad hunc effectum, eligere possint quemcumque presbyterum tam regularem quam saecularem, ex actu approbatis, (qua facultate uti possint etiam moniales, novitiae aliaeque mulieres intra claustra degentes, dummodo confessarius approbatus sit pro monialibus) qui eosdem vel easdem, infra dictum temporis spatium, ad confessionem apud ipsum peragendam accedentes, cum animo praesens iubilaeum assequendi, nec non reliqua opera ad illud lucrandum necessaria adimplendi, hac vice et in foro conscientiae dumtaxat, ab excommunicationis, suspensionis aliisque ecclesiasticis sententiis et censuris, a iure vel ab homine quavis de causa latis seu inflictis, etiam Ordinariis locorum et Nobis seu Sedi Apostolicae, etiam in casibus cuicumque ac Summo Pontifici et Sedi Apostolicae *speciali licet modo* reservatis, nec non ab omnibus peccatis et excessibus etiam iisdem Ordinariis ac Nobis et Sedi Apostolicae reservatis, iniuncta prius poenitentia salutari aliisque de iure iniungendis, et si de haeresi agatur, abiuratis antea et retractatis erroribus, prout de iure, absolvere; nec non vota quaecumque etiam iurata et Sedi Apostolicae reservata (castitatis, religionis, et obligationis, quae a tertio acceptata fuerit, exceptis) in alia pia et salutaria opera commutare et cum poenitentibus eiusmodi in sacris ordinibus constituis etiam regularibus, super occulta irregularitate ad exercitium eorumdem ordinum et ad superiorum assequutionem, ob censurarum violationem dumtaxat, contracta, dispensare possit et valeat. - Non intendimus autem per praesentes super alia quavis irregularitate sive ex delicto sive ex defectu, vel publica vel occulta aut nota aliave incapacitate aut inhabilitate quoquomodo contracta dispensare; neque etiam derogare Constitutioni cum appositis declarationibus editae a fel. rec. Benedicto XIV, quae incipit « *Sacramentum poenitentiae* »; neque demum easdem praesentes litteras iis, qui a Nobis et Apostolica Sede, vel ab aliquo Praelato, seu Iudice ecclesiastico nominatim excommunicati, suspensi, interdicti seu alias in sententias et censuras incidisse declarati, vel publice denuntiati fuerint, nisi intra praedictum tempus satisfecerint, et cum partibus, ubi opus fuerit, concordaverint, ullo modo suffragari posse et debere.

» Ad haec libet adiicere, velle Nos et concedere, integrum cuicumque, hoc etiam Iubilaei tempore, permanere privilegium lucrandi quasvis indulgentias, plenariis non exceptis, quae a Nobis vel a Decessoribus Nostris concessae fuerint ».

ANNALES.

Iaponicum bellum.

Iaponiorum bellum cum Russis, etsi haud inopinato, infauste tamen exarsit. Die Februarii mensis quinta, post oblatas Russis supremas protestationes, Kurino, Iaponicus Petropoli legatus, dimissorias suas Lamsdorfio, rerum exterarum gestori, epistolas tradidit. Statim autem, ex improviso, noctis per tenebras, iaculatoriae Iaponiorum naviculae in hostis classem Arthuro in portu impetum faciunt, navesque magnas tres, ingentibus iactatis missilibus, effodiunt ac paene demergunt. Oriente sole hinc ab universa Iaponia classi, inde a Russorum navibus atque oppidis praelium committitur, incerta fortuna tamen, atque incerto exitu. Paulo post Chemulpo in portu alia Iaponica classis tres Russorum naves adoritur, atque vel demergit vel ad deditionem cogit. Quinque denique post diebus iaculatorius concursus, noctis tempore, in Arthuro portu renovatur, non sine unius Russici navigii vulnere maximo. Interea Russi Yalu fluminis ad ripas, Iaponii ad Chemulpo litus atque in Dalny portum suas copias advehunt et agunt, quae pedestrem pugnam brevi, ut videtur, ineant.

★

Balkanici motus.

At gravior fit tanti belli metus, si Europeae pacis conditiones quis recenseat, inquietas omnino. Sedata enim vix, aliquot abhinc mensibus, Balkanica seditio, universa iterum flagrat, et insurgit ignis cineribus abditus.

Iam enim non amplius premit seditiosas turbas Russorum timor, qui longinquo bello satis implicantur; iamque Bulgari Serbique arma parant, et Austriaci et Hungari, ut novi huius motus forte vim coerceant, sua iam instruere agmina audiuntur. Forte ne occurrit matura sane opportunitas, ut Macedonicam regionem tandem aliquando et portus Thessalonicenses attingant?

★

Albanensium seditio.

Quid inde sit eventurum nemo vaticinabitur; sed iam historicus oportet seditionem scribat, quam Albanenses moverunt. Qui quidem, ut sunt Turcis omnibus maxime infensi, statutas novas leges, quae Christianorum mitigent servitutem, haud laeti acceperunt. Ita, odio aucti, seditionem diu parantes convenere simul, tandemque sumentes arma in apertum bellum descendere, Diakowa urbe capta. Eorum in multitudinem cum tormentis atque legionibus Pelimius dux obstitit, et Diakowae moenia ab hostili manu liberavit et eripuit. Res, nihilominus adhuc plena periculi est.

★

Americanae seditiones.

Consuetae seditiones moventur in Americana terra meridionali, atque Uruguayensem rempublicam itemque Dominicanam insulam pessumdant. Verum videntur Uruguayensis praesidis copiae Durasno valide urbem defendisse ab insurgentibus turbis, hasque fudisse. Dominicana igitur litora, ni seditio cito sileat, Americani nordici sua classi appellent, ita ut verendum sit ne tandem aliquando illa insula quoque eorum praeda fiat.

★

Africanae res.

Coloniarum bella, quae Angli in Somalia terra, atque Germani in Herreros barbarorum finibus ducunt, paulatim cedere videntur Europaeorum fortunae; nam Germani, etsi aliquam passi adversam pugnam, constanti tamen animo brevi superaturi hostes nunciantur, ut Angli vicissim, qui de pseudopropheta plenam tandem victoriam habebunt.

PUBLICI PER ORBEM COETUS
LEGIBUS FERENDIS.

In **Anglia** regia oratione sessiones resumptae. De bello Russorum cum Iaponiis in responsionibus administrorum prudens silentium servatum: de Balkanicis motibus autem una sponsio, ut pax quomodocumque tuta siet.

In **Bulgaria** Staikow, coetus praeses, agricolarum rerum administer atque commerciorum adlectus.

In **Iberia** in episcopum Nozaleda, vehementer ab inimicis christianae fidei peculatu incusatum, disceptatio gravis habita est: postremo tamen eius inculpata vita laudatur.

In **Italia** de ferrearum vehum negotio publice vel privatim gerendo vehemens disceptatio agitur, utrum vigentes adhuc pactiones servandae, sint necne.

In **Rumenia** pactio cum Italis de commerciis suppellectilium aliorumque similium rata a legatis populorum habetur.

In **Serbia** Gruic administer eiusque collegae suo se munere abdicarunt. Petrum regem tradunt coactum, ut « radicales » ad imperium vocet.

LIBRORUM RECENSIO.

Albii Tibulli carmina selecta con note del Prof. G. B. BONINO. — Edid. off. Paravia Aug. Taurin. - Romae - Mediolani - Florentiae - Neapoli (Ven. lib. 0,80).

Albii Tibulli carmina selecta recens adnotavit atque edidit eruditus vir I. B. Bonino. Libenter commendamus opus ita constitutum, ut adulescentulorum possit manibus innocenter versari. Hoc in primis apud nos, qui bene moratos ante omnia cupimus pueros, deinde eruditos. At, una cum innocentia illa, eruditio procedit, quia et pulchra et perlucida praeponitur libro Tibulli vita, et elucubrationum divisio iuxta tempora et argumenta, et, quod maximi existimamus, singulis elucubratiunculis titulus titulique et carminis additur opportuna notitia et explanatio. Quibus fit ut adolescentulus carmen interpretandum ingrediatur non ieiunus et ignarus, sed rei tractandae iam compos. Omnis igitur huic labor in recta verborum electione et idonea, qua verba ipsa convenientia adiunctis temporis, loci et actionis legantur. Singularum in calce paginarum notae sunt denique, et eas maximi facimus, quia saepe ad elocutionis modos interpretem delegant, quibus excellentes usi sunt latini aureae aetatis illi scriptores, qui sermonis elegantia magis claruerunt. Optimum quavis parte et absolutum commendamus librum, ex quo magnum sibi fructum et magistri et discipuli comparabunt.

LIBRI RECENS DONO ACCEPTI.

IOAN. BAPT. ANANIA Beneficiarius Vaticanus. **De stemmate Pii X Pont. Max. Epigramma.** — Verulis, ex typis Reali, 1904.

— **Psicologia dei Santi** di ENRICO JOLY. Traduzione italiana della 8ª edizione francese. — Romae edid. Desclée, Lefebvre et Soc., 1904. — (Ven. lib. 2).

— **San Basilio** (329-379) di PAOLO ALLARD. Traduzione italiana della 4ª edizione francese. — Indidem. — (Ven. lib. 2).

Sponsor: IOANNES BAPTISTA CIAMPI, iurisperitus.

ROMAE — Ex officina *Pacis* Phil. Cuggiani.